

Trykt hæfte

Modtaget den 2. Decbr 1868. Afsendt d 16. Decbr.?

Høiestretsadvocat Brock

contra

1) Arrestanten **Peder Pedersen Skjødte**, 2) Arrestantinden **Ane Pedersen**, Mads Hansens Enke og 3) **Hans Christian Hansen** der tiltales: Nr. 1 for Mord, Brandstiftelse og Krænkelser af Gravfreden, Nr. 2 og 3 for Meddelagtighed i Mord.

Daabsattest for Peder Pedersen Skjødte, født 27de Januar 1833, E. (Nr. 5) p 19-20, vedkjendt E p. 28 i Forhør 5te Februar 1868, beg. p. 28

Daabsattest for Ane Pedersen, født 18de Juni 1843, B. p. 120-21, vedkjendt sammesteds i Forhør 7de Marts 1868, beg. B. p. 112

Daabsattest for Hans Christian Hansen, født 10de Juli 1842 B. p. 124, vedkjendt B. p. 125 i Forhør 12te Marts 1868, begyndt B. p. 124.

1858. Mai 31. **Jerlev-Brusk Herreders Politiret** i Harthe Kro. Brandforhør. I morges erholdt Dommeren Underretning om, at Husmand Søren Pedersen Skjødtes Huus paa Harthe Mark er afbrændt i nat Kl. 1-2. – Forefandtes alene Ruiner af fuldstændig afbrændt Huus.

Peder Sørensen Skjødte, Brandlidtes Fader, forklarede, at han gik i Seng i aftes Kl. omtrent 10 og sov – sammen med hans yngste Søn Peter; omtrent ved Midnatstid vaagnede han ved en knagende Lyd, og ved at see sig omkring, kunde han igjennem det ikke tætte Loft see en særegen Lysning. Han sprang op af Sengen og gjorde Alarm, idet han kunde mærke, at der var Ild i Huset; alle Folk kom nu paa Benene, og i bar Skjorte reddede Deponenten med sine Sønner hvad de formaaede af Indboet. Fruentimmerne fik imidlertid Børnene og Gangklæderne ud. Det varede ikke længe, før Taget skred. De fik det meste af Indboet reddet, men endeel brændte, og de lider et ikke ubetydeligt Tab, idet Indboet slet ikke var forsikkert. Hvorledes Ilden er opkommen, kan han ikke forklare sig. –

Ilden var stærkest i den vestre Ende og var rimeligviis kommen fra den Ende; Vinden var lige til Sydvest og Ilden bar saaledes fra Udgangsdøren som ligger lige til Sønder, hvorved det var dem muligt saameget længere at have Adgang til det Indvendige af Huset. Huset ligger lige ved Harthe Mose i en Dal, saaledes at det ikke kan sees uden fra enkelte Sider –

1858. Mai 31. **Søren Pedersen Skjødte**, Brandlidte, forklarede, at han i nat blev vækket af forrige Deponent, som raabte, at der var Ild i Huset; han stod strax op, og uden at klæde sig paa, begyndte han at redde af Indboet; de vare imidlertid kun to Gange inde i Huset, før Taget skred. Om hvorledes Ilden er opkommen, kan han saalidt som forrige Deponent afgive nogen Forklaring. Det afbrændte Huus bestod af 9 Fag og 4 Fag i Nord og Syd, tilbyggede den vestre Ende af de 9 Fag. Huset var gammelt – de 9 Fag vare forsikkrede i den

almindelige Brandkasse for 200 Rd., derimod vare de 4 Fag slet ikke forsikkrede. Indboet var slet ikke forsikkert –

Sidsel Marie Jensen, Brandlidtes Kone – da hun vaagnede var Ilden over hele Loftet.

Peder Pedersen Skjødte forklarede, at han var gaaet iseng og laae hos sin Fader, som i nat, uden at han ved nøiagtig naar, vækkede ham med Efterretning om, at der var Ild i Huset. Han sprang strax op og kunde gennem Loftet, som er utæt, see at der var Ild i hele Huset. I bar Skjorte reddede Deponenten i Forening med de andre Mandfolk, hvad der lod sig frelse, og han var inde i Huset 3 Gange før Taget skred paa den søndre Side, men det vare allerede tidligere skredet paa den nordre Side. Deponenten formaar ikke at forklare sig, hvorledes Ilden er opkommen.

Kirsten Pedersdatter, Brandlidtes Moder – Forhøret sluttet.

1860. August 13. **Jerlev-Brusk Herreders Politiret** paa Stubdrup Mark. Brandforhør.

Dommeren bemærkede, at der sidste Løverdags Formiddag indløb Melding om, at der var indtruffet Ildebrand samme Dags Morgen hos Peder Pedersen paa Stubdrup Mark. Brandsted 100 Favne fra Veien. Der fandtes 1 Bygning ubeskadiget, medens kun ____ af en anden. Huset beskrives.

Peder Pedersen, Brandlidte, forklarede, at sidste Løverdags Morgen før det blev lyst blev Comparenten, som sov i Dagligstuen, tilligemed hans Datter, vækket af Konen Else Kathrine Wind, som var i Besøg hos Comparenten med sine Børn. Hun raabte, at der var Ild i Huset; Comparenten sprang op af Sengen og ud af Huset i det blotte Linned. Hele Huset stod da i Flamme og Comparenten kom ikke oftere ind i Huset - Der vare komme nogle Naboer til og disse hjalp ham med at frelse Noget af Indboet; af dette brændte endeel, ligesom de fleste Avlsredskaber og af Besætningen en Griis. Comparenten havde Intet af sit Løsøre forsikkert; derimod vare de 12 sydligste Fag forsikkrede for 350 Rd; de 3 nordligste vare ikke forsikkrede. Comparenten kan ikke give nogen som helst Oplysning om, hvorledes Ilden er opkommen.

Personalet bestod af Comparenten, hans Datter, hans Tjenestedreng Peder Jørgensen og E. R. Wind med 2 smaa Børn. Comparenten har ikke Mistanke.

Ane Pedersen, Datter, 17 Aar gammel, forklarede, at hun Løverdags Morgen blev vækket af Else Kathrine Wind, der raabte, at der var Ild i Huset; hun sprang op af Sengen, greb nogle Klæder og gik udenfor; her tog hun en Kjole paa. Hele Huset stod da i Flamme –

Tjenstedreng **Peder Jørgensen** laa hos Brandlidte, da blev vækket ved Brandraab – reddede Køer.

1860. August 14 **Forhøret** cont.

Else Kathrine Wind forklarede, at hun opholdt sig i Besøg hos Peder Pedersen – hun laae i Dagligstuen hos Datteren og havde sine to smaa Børn, det ene 2 og det andet $\frac{3}{4}$ Aar gammelt, hos sig i Sengen. Det mindste, som hvilede i hendes Arme, blev Natten mellem Fredag og Løverdags uroligt, og hun vaagende, hun saae igjennem Vinduet Lysning ude i Haven og hun hørte tillige en knittrende Lyd paa Loftet; hun kunde nu mærke, at der var Brand i Huset; alle Husets Folk laa i Dagligstuen og kom op; hun ilede med det mindste Barn udenfor og lagde det i Gaarden; herefter hentede hun det største Barn. Da hun kom ud første Gang

var, saavidt hun kunde see, Taget skredet i den nordre Ende, og i den søndre Ende var der fuld _____. Det var ikke Comparentinden muligt at faa Børnenes Klæder frelste; af hendes eget Tøi frelste hun kun en Kjole.

1861 Marts 23. **Jerlev-Brusk Herreders Politiret** paa Sandbjerggaard. Brandforhør.

Dommeren fremlagde en Skrivelse af Gaars Dato fra Sognefogeden i Harthe, hvori han underrettedes om, at et Peder Jensen Gjesten tilhørende Huus paa Harthe Mark er afbrændt samme Nat.

Brandsted ligger flere 100 Alen fra nærmeste Bygning. Der findes de yderste Mure af 2 sammenbyggede Huse: 1-7 Fag til Beboelse, 1-8 Fag til Faaresti m.m.

Ane Kirstine Jensdatter, Peder Jensen Gjestens Kone, forklarede, at hun har beboet det afbrændte Sted alene med sin Søn Mads Madsen, idet hendes Mand tjener i Branderup som Røgter. Iforgaars Aftes gik hun og Sønnen til sengs omtrent Kl. 8 –

Igaar Nat, men henimod Morgenstunden, vækkedes Comparentinden ved en lille Kalvs brægen – saae hun, at der var Ild i det vestre Huus. Saavel hun som hendes Søn stod øieblikkelig op; de saaa da, at hele det vestre Huus, hvor der fandtes nogen Fourage, stod i fuld Brand. De ilede begge med at faae Hesten og Køerne ud, men det lykkedes ikke at frelse Kalven; ogsaa begyndte de at redde af deres Indbo, hvormed deres Naboer, som snart kom til, hjalp dem. De havde Intet af Besætning, Indbo eller Fourage brandforsikkert, og de lide – betydeligt Tab, idet de mistede en del Fourage, Hø, Havre og Boghvede, 7 Faar – Kalven og nogle Avlsredskaber m.m.; det meste Indbo blev frelst. Hun maa formene, at Ilden er opkommen i det vestre Huus.

Det er Bestemmelsen, at hendes Søn Mads Madsen, hendes Mands Stedsøn, skal have Stedet, men de fornødne Documenter ere endnu ikke oprettede. –

Mads Madsen aldeles overensstemmende med Moder; blev vækket af denne.

1861. Marts 30. **Skrivelse** fra Sognepræst Grove i Leierskov.

Da jeg igaar kom til Jordrup, blev det for mig anmeldt, at Gravens Fred var brudt her paa Kirkegaarden i den forløbne Uge, saavidt vides i Natten mellen Mandag og Tirsdag, den 23de og 24de d.M. Ved selv at eftersee Stedet fandt jeg anmeldelsen bekræftet. En ældre Grav, i hvilket efter Sigende var i sin Tid begravet en tidligere Skolelærer i Jordrup, Drostrup, død den 14de Januar 1842, havde været fuldstændigen opgravet, og kun lidet Jord var igjen nedkastet eller nedfalden i Graven, saa at der endnu var et par Alen aabent Rum fra Overkanten.

1866. Uden dato. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

Det er mig ikke muligt at komme ud til Dig, for jeg har haft meget bekymrede Dage siden jeg sidst var hos Dig, det er mig ligesaa umuligt at give Dig mit Hjerte om min Haand som det er at blive Gud selv, saa gerne som jeg vilde det.

Jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde seet Dig, da jeg ikke kan faae Dig til min Ægtemage.

1866. November 23 **Do** Jeg er saa vis paa, at vor Herre nok skal samle os, inden den Tid, som du veed nok.

1866. December 8. **Do** til Hansen

Thi du skal den Glæde naae at blive min Ægtemage.

Saadant vor Herre lægge sin Haand og Velsignelse dertil, at jeg maatte blive udløst af min Tvungenstand, saa var jeg glad og lykkelig.

1867. Januar 13. **Brev** fra Christian Larsen, Hansens Svoger, til Ane Pedersen.

Jeg vil nu fortælle Dig, hvorfor jeg ikke skrev Nytaarsdag. Hans var jo efter Bestemmelsen her hos mig, og jeg talte med ham baade saa og saa; hans Hjerte var bevæget. "Jeg skriver strax et Brev" sagde han. Han fortrød sin Handlemaade mod Dig; naar blot der var en Gnist af Tanke om, at han kunde blive Din Mand; jeg forestillede ham jo, at der efter min Mening ikke Nogen kan betage Nogen sin Arveret eller sin fri Villie, men den kan jo indskrænkes ved Omstændigheder.

- den gamle Adresse, sagde han, duer ikke; saa angav jeg den Du gav mig, men den turde han paa ingen Maade sende det væk efter, da han frygtede for, at det gik galt og blev Dig til Ubehagelighed.

Lad nok et par Linier fare over Lillebelt over til mig og lad mig vide din Stilling i den sande Omfang, jeg skal ikke misbruge – skal gjøre mit til, om Stregen aldrig er saa kroget, at den kan blive rettet igjen.

1868. (1867?) Mai. **Brev** fra Skjødte til Hansen.

Gode Ven! Du maa undskylde, at jeg tager mig den Dristighed at skrive et par Ord til Dig, endskøndt vi kunde have været bedre tjendte, end vi ere, men dog vil jeg bede Dig, om Du ikke vil gjøre en Reise til Kolding, for jeg har en Ting af megen Vigtighed, som jeg vil tale med Dig om og som jeg haaber, at du bliver godt tilfreds med Din Reise og Du vende fornøiet tilbage, men jeg beder Dig at komme snarest muligt.

Dermed være Du hilset fra mig. – Kom endelig saa hurtigt som muligt.

1867. Juni 8. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

Du er ligesaa vis paa at faae mig som Du havde mig – og da jeg kom hjem, var der ikke et ondt Ord til Mig, for jeg er ydmyg imod ham og vil pleie ham saa godt som jeg formaaer lige til hans Sidste.

1867. Juni 13. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen

Hun kaldes flere Steder "Pige". – Du takkes paa det kjærligste, fordi Du fulgte med til Frederits, da jeg reiste fra Dig; nu vil jeg ønske Dig alt det Gode, jeg kan, paa denne Din Vandring, og gid alle Dine Foretagender maa lykkes Dig. Hils dine gode Venner.

1867. Juni 14. **Brev** fra Skjødte til Hansen.

Gode Ven! Igaar 8 Dage blev et Brev sendt fra (minustegn?) med 2 Portraitter i, et til Dig og et til din Søster, men ingen Efterretning er kommet, enten Du har bekommet eller ikke; det er efter min Mening ikke rigtigt, for Brevet kunde ikke gaae feilt. Jeg beder Dig at skrive snarest muligt for at tilfredsstille – o.s.v. Du hilses paa det Venskabeligste fra mig og A. P.

1867. Juni 18. **Brev fra** Maren Hansen, H. Chr. Hansens Søster, til Ane Pedersen.

1867. Juni 25. **Brev** fra Hansen til Skjødte.

1867. Juni 25. **Brev** til Ane Pedersen

Jeg kan tænke, at Du gaaer med et utålmodigt Hjerte, og tænker vel sagtens, at jeg ikke vil holde, hvad jeg har lovet, men giv Dig tilfreds, jeg skal nok holde, hvad jeg har lovet.

Giv Dig nu tilfreds og vær taalmodig, thi jeg skal nok blive Dig tro – Hils Peder fra mig.

1867. Juni 28. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

- for ___ frister mig paa formeget.

1867. Juni 30. **Brev**

- men paa dette Sted ved mit Sødskendebarn, der er jeg sikker paa at bekomme dine kjære Breve – gaae ikke i de Tanker om, at du ikke kan faae mig, da gjorde Du Dig feile Tanker, og vær taalmodig, min Ven, om den Ting.

1867. Juli 4. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen

Det var mig en Fornøjelse at læse, at du nok endnu engang vilde gjøre en Reise til Fyen.

Hils alle Dine gode Venner og glem ikke Peder.

1867. Juli 4. **Brev** fra Maren Hansen til Ane Pedersen.

1867. Juli 15. **Brev** fra Skjødte til Hansen.

1867. Juli 20. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen

Naar nu jeg tænker paa, hvor lykkelige Dage forestaae, naar vi samles med hverandre og maa nyde en Glæde af Dig at faae Dig til min Ægtemage.

1867. Juli 23. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen

Det er mig en stor Fornøjelse at læse dit Brev, da jeg seer, at Du er lykkelig og vel kommen hjem og befinder Dig godt efter din Reise. Du kan troe, at de Dage, Du var hos mig, de henrandt saa? hastig for mig – Gid alle Dine Foretagender maa lykkes – hils alle dine gode Venner og glem ikke Peder.

1867. August 3. **Brev** fra Skjødte til Hansen

Da jeg er ene paa mit Værelse og Tiden tillader det, vil jeg skrive et par Ord til dig ifølge Anes Begjæring. Hun er syg og kan ikke for nærværende Tid skrive – Du er aldrig af hendes Tanker, vaagende eller sovende, derfor, kjære Ven, skriv et Ord til hende snarest muligt for at tilfredsstille hende. Jeg forsikrer Dig, bedste Ven, at hver Dag er for hende i Hjemmet som et Aar, men naar hun henvender sine Tanker til Dig, som i fremtiden ventes at blive hendes Ægtemage, saa er al Sorrig i de samme Øieblik forsvunden.

1867. August 6. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen

Som jeg sidder og skriver dette Brev til Dig, faaer jeg et Brev fra Peder, som tilmelder mig, at Du er syg.

1867. August 13. **Brev** fra Skjødte til Hansen

Jeg beder undskylde mig, at jeg ikke har havt Leilighed til at skrive før, men jeg vil lade dig vide, at jeg har selv talt med Ane og overleveret hende Brevet. Jeg kan ikke beskrive denne Piges Glæde, da hun læste Brevet og saae sin bedste Vens Hengivenhed og Kjærlighed til hende og Gud give, at den Dag, sagde hun, var kommen, og vi kunde samles i Glædens Favn og ingen Mennesker paa Jorden os skulde adskille os, da kunde min Sorrig faae Ende og da var jeg lykkelig og jeg vil og haabe, at den Tid snart vil komme Eder. Jeg takker dig Bedste for det Brev, som du sendte mig, og Du kan ogsaa stole paa, at jeg vil være Eder troe i den Retning, hvad Hemmeligheden (?) ufordrer, da vær forsikkret.

1867. August 15. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen

Naar Gud i Himlen samler os som Ægtefolk –

Jeg har bedt Peder om at skrive til Dig, som han jo ogsaa har gjort; thi jeg har en tro Ven i ham, thi han siger, at han ikke fortænker mig i, at da jeg bærer saa stor en Lyst og Kjærlighed til Dig, som jeg gjør, for han anseer Dig for, at Du vil blive mig en kjærlig Mand og bære et kjærligt Hjerte til mig.

1867. August 25. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen.

Nu er jeg kommet i de blaae klæder igjen som jeg var for et Aar siden, da jeg saa venlig omslyngede mine Arme om Dig og trykkede Dig til mit Brýst; den Gang var det ikke saa kjedeligt at være Soldat som nu.

Gid alle Dine Foretagender maae blive Dig til Gavn og lykkes Dig – Hils Peder og alle Dine Venner fra mig.

1867. August 31. **Brev** fra Skjødte til Hansen.

Gode Ven! Den Skrivelse fra Randers den have vi bekommet, og Ane har modtaget den med største Glæde, det var bedre end som noget andet Lægedom? Hun takker Dig mange Gange for det Brev. Det er det Eneste, som kan fornøie, naar hun læser det. Hun ønsker af sit Hjerte at den Tid var kommen, at I kunde samles i Glædens Favn, og Ingen paa Jorden skulde adskille Eder meer. Pigens Venskab og Kjærlighed har Du vundet, og det tilbagekaldes ikke her paa Jorden.

1867. September 1. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen.

Peder skriver, min Ven, at Du vilde ønske, at den Tid var kommen, at vi kunde falde i Glædens Favn med hverandre. – Kjærlighedsforsikringer. – Du min søde Pige – Hils Peder. –

1867. September 5. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

Kjærlighedsforsikringer. Vær ikke bedrøvet over mig; thi de Glædesdage skal nok for vi to oprinde; thi jeg med Guds Hjælp har ikke saa mange sorrigfulde Dage tilbage, som jeg har havt; thi jeg jo veed, Sorrig forspilder her min Ungdoms gyldne Aar og svækker mit Helbred – den Ven som Dine Tanker hviler paa og som Du elsker, skal Du nok faae.

1867. September 9. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

1867. September 11. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen.

Taksigelse for Breve og Billede. Kjærlighedsforsikringer. Du kan ogsaa troe, kjære Ane, at hvad jeg har lovet Dig, det skal jeg nok holde; thi jeg elsker Dig saa høit af mit ganske Hjerte, at jeg gjerne, saasnart Omstændighederne tillader det, vil knytte et Baand med Dig, som igen Menneske her paa Jorden skulde opløse; thi Du er den Pige som jeg elsker her i Livet.

Gud være med dig, min søde Pige – Hils Peder.

1867. September 15. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

Da jeg staaer saa fast i Dine Tanker, at Du synes at være hos mig hver Dag og ønsker at knytte Kjærligheds Ægteskabsbaand, som Ingen skal opløse – hav Taalmodighed med mig, for jeg forsikrer Dig for, at Du ikke har saa lang en Tid tilbage at gaae med et utrøstet Hjerte i for mig, som du har havt; thi den Vinter vil blive dig let iaar, som sidste Vinter var os begge bedrøvet, for Gud i Himlen, han vil mig snart bønhøre, og om det gives ogsaa nok saa stor en Gjenvordighed for mig, saa bærer jeg den let, for naar jeg faaer min Frihed og bliver alene, da er jeg vis paa, at min Familie ikke skal føre mig i Fælden igjen, thi jeg er jo tidlig af min Fader og Moder forladt og alle mine smaae Sødskenne i Graven nedsat og er alene tilbage og skal bære hvad jeg end bliver paalagt, thi mine gode Dage vil for mig snart oprinde.

1867. September 23. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen fra Randers.

Jeg vilde ogsaa ønske, at den Tid var kommen, at jeg maatte vandre ved Din Side; thi du er den Pige, som jeg aldrig glemmer, hvor langt borte jeg saa fra Dig skal være – hils Peder

1867 October 6. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen fra Munkebo Mark.

- de spurgte mig efter, hvor jeg havde været, da de Andre var kommen hjem for et par Dage siden, og jeg svarede dem jo, at det var ikke til at forlade Jyllands Grændse, uden at jeg skulde see mig lidt omkring, ja kjære Ven, jeg reiste med et glad Hjerte til mit Hjem, da jeg nu er forvisset om at faa den Ven, som jeg elsker af Alle her i Livet – Lev vel min bedste Pige. – Hils Peder

1867 October 10. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

For du er ganske vis paa at faae mig til Din Mage – men naar jeg nu er udsat af Fængslet – Lev nu glad og veltilfreds, for hvad Peder har lovet os det skal han nok holde -

1867 October 17. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen.

Det der opmuntrer mig, det er det, at jeg haaber jo, at der vil komme en Tid, som vil blive lykkeligere for os. – du er den eneste Pige som kan gjøre mig lykkelig her i Verden. – Hils Peder.

1867 October 23. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

Jeg savner Dig til at trøste mig, thi jeg gaaer saa meget igjennem, at jeg forsikrer Dig at der er ingen Veninde som gaaer saa meget igjennem som jeg gaaer, men med Guds Hjælp saa overvinder jeg det alt

sammen nu, og saa haaber jeg med Guds Hjælp, at Du vil blive mig en kjærlig Mand – thi jeg har saa mange Gange sagt til mig Sødskendebarn, dersom jeg ikke fik Dig til min Mage, da kunde jeg ikke min Levetid henslide; Du skriver, at jeg er den Eneste der kan gjøre Dig lykkelig, giv Dig nu godt tilfreds, jeg haaber nu snart, at du vil falde i kjærlig Favn med mig, thi saa skal Du ikke være i Fare – jeg skal hilse dig mange Gange fra Peder, nu bliver han ikke længe paa sit Kammer, han skal flytte og han skal nok faae Dine Breve, men hans ___ skal være til os.

1867 October 28. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen.

- uden Dig bliver jeg aldrig lykkelig her paa Jorden thi Du kan troe at jeg længes efter den Tid, at jeg maatte vandre ved Din Side. – Dersom Du og Peder nu vilde følges ad over til mig – lev vel til vi sees igjen og gid det snart maa skee –

1867 October 28. **Brev** fra Hansen til Skjødte.

Dersom Din Tid og Leilighed tillader det, da ønsker jeg gjerne snart at tale med Dig, da Du er en god Ven af mig og jeg vilde gjerne have, at naar Du kommer til Odense, at du da vil følge med mig til mit Hjem –

1867 November 8. **Brev** fra Hansen til Ane Pedersen.

Det gjør mig ondt, at Du maa gaae saa meget igjennem for min Skyld, men hav Taalmodighed til den Tid kommer, at Vi for Herrens hellige Alter maa knytte et Baand, som Ingen her paa Jorden skal opløse, og Du kan være ganske overbeviist om, at jeg skal blive Dig en kjærlig Mand. Du skriver at Du har sagt til Peder, at dersom Du ikke kunde faae mig, da kunde Du ikke henslide Dine Levedage, men mig er Du mulig saa vis paa at faae som Du havde mig; thi jeg elsker Dig saa høit af mit ganske Hjerte, jeg jo før jo ___ maatte faae at høre, at jeg maatte komme til Jylland – hils Peder.

1867 November 13. **Brev** fra Skjødte til Hansen.

Giv Dig lidt Rolighed. Jeg kan for Øieblikket ikke tilmelde Dig det, som jeg vilde, men vi komme nok nærmere til at tale sammen.

1867 November 21. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

Du maa ikke være vred paa mig, fordi det er mig ganske umuligt at komme paa Fyen, og du maa heller ikke være vred paa mig, fordi jeg ikke har skrevet til dig før, jeg har jo ikke før bekommet Dine Breve, men det har aldrig været i mine Tanker, at Du havde mig forglemt, men kjære Ven, nu beder jeg Dig, at Du ikke maa sørge for mig, for Du er ganske overbeviist om at faae mig, og Du er ganske vis paa kjære Ven, at hvile i Din Vens Arme om en kort Tid og haaber med Guds Hjælp, at naar Du faaer Brev igjen, vil dit Hjerte blive fornøiet og glad –

Lev vel til vil samles med hverandre igjen, som vel ikke varer længe –

1867 November 23. **Brev** fra Hansen til Skjødte.

Det glæder mig, at jeg kan see, at Ane hun har en tro Medhjælper af Dig, og Du er nok ogsaa den, hvorpaa hun stoler, og Du er ganske vis paa, gode Peder, at naar Du kan faae det istand, som du jo nok veed, da skal jeg aldrig glemme Dig, thi der kan ikke blive større Glæde for mig, end naar jeg kan faae Ane til min

Ægteven, thi du kan troe, at jeg elsker hende af et oprigtig Hjerte. Jeg ønsker dog gjerne at tale med Dig, dersom Du vilde gjøre en Reise over til mig i Julen, thi er vis paa, at Du er vel antaget, naar Du kommer.

1867 November 25. **Brev** fra Hansen til Ane.

Det glæder mig at høre, at jeg nu ikke har ret længe at vandre ene, men at jeg om en kort Tid, min Ven, maa trykke Dig til mit kjærlige Bryst – min kjære Pige – jeg hører, at Peders Svigerfader er død, saa har han jo faaet Sorg og meget at tænke paa, men Taalmodighed overvinder Alt – det, der glæder mig overmaade meget, det er, at Du skriver saa kjærlig og blid, at jeg om kort Tid kan hvile i min Vens Arme, og at Du haaber med Guds Hjælp, at naar jeg faaer Brev igjen, da vil mit Hjerte blive fornøiet og glad. –

Uden Dato. **Brev** fra Ane Pedersen til Hansen.

Kjære Ven! Jeg forbyder Dig saasnt som muligt, at Du ikke maa skrive til mig; thi mit Signet har Øvrigheden taget fra mig, og besvar ikke noget Brev med mit Signet paa, thi da er jeg ulykkelig, men kom til mig saa snart som Du kan, men kom stille og om Aftenen og spørg ikke om Peder for Gud i Himlens Skyld, besvar ikke noget Brev, kom til mig hurtigt.

1867 December 4. **Jerlev-Brusk Herreders Fogedret** paa Stubdrup Mark.

Den 4de December 1867 indfandt sig Kongens Foged paa Stubdrup Mark i Anledning af, at der til ham var kommen Melding om, at Mads Hansen var fundet druknet i Vester Nebel Aa, ikke langt fra Bolig. –

Districtlæge Rosenstand dicterede til Protocollen.

Liget paavistes. Mand af opgivne Alder 45 Aar.

Under Afklædningen bemærkedes i Frakken, begge Benene og i den uldne Trøje omtrent i Høide med Brystbenets Ende et rundt Hul af omtrent en halv Tommes Gjennemsnit med ujevne Rande; i Skjorten fandtes paa begge Sider af Midtersplitten? en Aabning i samme Høide af omtrent 1 Tommes Gjennemsnit. – Paa Underlivet omtrent en Tomme under Brystbenets Ende fandtes en rund Aabning med sværtede Rande af 1¼ Tommes Gjennemsnit, som aldeles lignede et Skudsaar; af denne Aabning var en Tarmslynge og noget af Nettet udtraadt –

Ane Pedersen, den Afdødes Kone, forklarede at den Afdøde var vant til at staae meget tidlig op om Morgenen for at arbeide enten ved Tærskning eller ved Hakkelsesskjæring; det forbavsede hende derfor ikke, at han igaar Morges stod op Kl. 2½ og klædte sig paa. Hun selv var ogsaa oppe, idet hun, som er høit frugtsommelig, har Vanskelighed ved at ligge. Da han stod op – nød han 2 Kopper Kaffe og gik derefter ud, som hun antog, for at paabegynde sit Arbeide – Hendes Sødskenebar Peder Skjødte logerede netop i Huset, og hun kaldte paa denne; de søgte nu i Forening efter den Afdøde, men uden at finde noget Spor. De antog begge, at den Afdøde var gaaet et eller andet Sted hen og ophørte med Søgningen. P. Skjødte var kommen for at hjælpe med at reise et Stykke Huus, og han gik bort, da han Intet kunde udrette uden den Afdøde. Ved Middagstid kom P. Skjødte igjen, - og formaaede hun ham til at anstille en nærmere Undersøgelse for at finde den Afdøde i Forening med en Nabo, og hen paa Eftermiddagen fandt P. Skjødte i Forening med Christen Smed den Afdøde i Aaen og bragte ham hjem. Den Afdøde var meget tungsindig, og hun maa frygte for, at han har taget sig selv af Dage – Hun formener, at det Saar, der findes i hans Mave, er fremkommet, da han med en Brandhage blev fisket op af Aaen.

Gaardmand **Christen Jensen Smed** forklarede, at der i gaar Eftermiddags Kl. omtrent 1½ kom Bud efter ham med Anmodning om at lede efter hans Nabo Mads Hansen, der savnedes. Comparenten gik derefter med Peder Skjødte ned til Aaen, som løber strax nedenfor Huset; de gik langs med Aaen en halv Times Tid og Comparenten saa da den Afdøde i Aaen – Liget var bedækket med Vand og laae mellem nogle Træstumper, som svømmede sammen med den stærke Strøm. Vandet var der meget dybt, og det var ikke muligt at komme til Liget igjennem Vandet. De maatte derfor hente en Brandhage – og om Haandlede fik de anbragt et Toug, og vedhjælp af dette trak man Liget op. Comparenten antager, at Spidsen paa Brandhagen har bibragt Liget det Saar, som findes i dets Mave. –

Comparenten har ikke mærket, at den Afdøde led af Tungsindighed, og har ikke bemærket, at der var noget daarligt Forhold mellem den Afdøde og hans Kone.

Tømmermand **Peder Pedersen Skjødte** forklarede, at han efter den Afdødes Opfodring havde indfundet sig i Huset i Mandags for næste Morgen at hjælpe med at opsætte 2 Fag Huus til en Vognport –

Comparenten begyndte saa i Forening med sidste Comparent en ny Eftersøgning, som ledede til at man fandt den Afdøde i Aaen.

Comparenten forklarer derefter aldeles overensstemmende med sidste Comparent – Han deler aldeles Chr. Jensens Formening om, at Saaret er bibragt af den lange Spids paa Brandhagen.

1867 December 6. **Visum et Repertum** af Blad og Rosenstand.

A. Ydre Undersøgelse.

Liget af en kraftig Mand paa ca. 45 Aar. –

I Hjertehulen omtrent 1 Tomme under Brystbenets Spids og lidt til venstre for Midtlinien sees et Saar, omtrent cirkelrund, 1¼ Tomme, Rande takkede –

B. Indre Undersøgelse

Idet Underlivsbeklædningen slaaes tilbage, viser det ydre Saar sig at have gennemtrængt den saaledes, at dets indre Omkreds er meget større end den ydre, nemlig 2 ¼ ". Saaret er ogsaa her omtrent cirkelrundt; det ydre Saar ligger nøie i Midten af det indre –

Ventriklen udtages. –

Mavens højre Deel og de nærmste tilgrænsende Dele ere omgivne af og ligesom gaaede op i et Blodcoagel.

–

I dette Blodcoagel findes et stykke Lærred af uregelmæssig Form og af Størrelse omtrent som en Fiirskilling, og fremdeles to noget mindre Stykker blaat Vadmæl.

Blodcoagulet til venstre i Underlivet.

I dette Coagel findes to stykker uldent Tøi –

Tarmene udtages.

I den øverste Deel af Underlivshulen – findes fastsiddende en Deel Hagl, og i det blødere Coagulum, som findes i Huulhederne, der dannes af Ribbenene ved Siden af Rygsøjlen, findes saadanne løstliggende (i det Hele udtages 1 l) tilligemed en større Klump, der viser sig at være Papir, hvorpaa man endog kan læse det Trykte.

Conlusion:

Den i Underlivet fundne Læssion er foranlediget ved et Skud; herom vidner deels Læssionens egen Beskaffenhed (8-11-13-15-16-22) dels Tilstedeværelsen i Underlivet af Forladning (23), Hagl (23) og Klædningsstykker.

Denne Læssion, der utvivlsomt i og for sig maatte medføre Døden, der dog ikke er fremkaldt denne øieblikkeligt, thi det fremgaaer af Obductionens Nr. 27-28 og 30, at den Skudte endnu har aandet, efter at han er kommen i Vandet, om end, hvad der viser sig af den Omstændighed, at den skummende Væske i Luftrøret ikke er tilstede i nogen større Mængde, Aandedrættet kun har været svagt. Deraf at der paa Liget ingen "Gaasehud" findes, turde det blive sandsynligt, at Afdøde har været uden Bevidsthed, da han kom i Vandet.

Efter hvad der er udsagt i Forhørene, turde der være Grund til at formode, at Døden var fremkaldt ved Selvmord. Umuligt er dette vel ikke – Denne Antagelse om Selvmord bliver imidlertid usandynligt -

Naturligt bliver Læssionens Retning derimod, naar Skuddet antages bibragt af en Anden – Skudevaabenet maa antages at være sat med Munden fast mod Underlivet. –

I Henhold til det her Fremførte maae vi erklære:

1. Huusmand i Stubdrup, Mads Hansen er skudt og derefter druknet.
2. Herved er hans Død foranlediget.
3. Det er sandsynligt, at en Anden end Afdøde selv har bibragt ham Skuddet.
4. Det er sandsynligt, at dette er skeet tidligere end 5 Timer efter Aftensmaaltidet.

Forhøret cont. paa Afdødes Bolig.

Peder Skjødte medtagen til Arresten i Kolding.

1867 Decbr. 7. **Forhøret cont.**

Herredesfogden bemærkede, at ved Randsagning hos P. Skjødte fundet paa Væg et dobbeltløbet Gevær, en Rytterpistol, som findes affyret m.m., i Vestelomme Knaldhætter.

Fruentimmeret **Johanne Frederikke**, forlovet med P. Skjødte.

Forhøret cont.

Dommeren bemærkede, at Mads Hansens Enkes Afhøring ved vedholdende Forhør fortiden er utilladelig paa Grund af hendes høist frugtsommelige Tilstand –

Fængslingskendelse for Peder Pedersen Skjødte.

1867 Decbr. 14. **Forhøret cont.**

1867 Decbr. 23. **Forhøret cont.**

Dommeren bemærkede – at Ane gjort Barsel.

1867 Decbr. 28. **Forhøret cont.**

Dommeren bemærkede at kommet Rygte til ham om at Peder Skjødte seet med Bøsse paa Vei til Stubdrup.

Arrestanten **Skjødte** –

1868. Januar 6. **Forhøret cont.**

Forhøret cont. i den Afdødes Bolig paa Stubdrup Mark.

Dommeren forefandt Enken liggende i Sengen.

Ane Pedersen erklærer at tidligere Forklaring opfundet af Peder Skjødte –

- Hun forklarer derefter, at Peder Skjødte allerede i Sommer sagde til hende, at han vilde skille hende ved hendes Mand, saaledes at hun kunde gifte sig med en Anden, idet han fremstillede hendes Mand som saa ringe, at han ikke var værd at leve med. Navnlig ønskede han at bringe hende i Forbindelse med en Person ved Navn Hans Christian Hansen fra Munkebo i Fyen, som i Sommeren 1866 havde ligget som Dragon i Kolding, og som hun kjendte fra den Tid af. Naar P. Skjødte taledes saaledes til hende om at rydde Mads Hansen af Veien, gjorde hun altid Modforestillinger og bebreidede ham, at han vilde forføre hende, som var et ungt Menneske (hun er 24 Aar gammel), medens han var en gammel Karl; men hver Gang yttrede P. Skjødte, at han havde bestemt at Mads Hansen skulde døe, og at det ikke var første Gang, han dræbte et Menneske. Hun vidste, at P. Skjødte var et slet Menneske, men hun kunde ikke antage, at han taledes i Alvor, naar han saaledes taledes om at dræbe hendes Mand. I Begyndelse af forrige Maaned agtede hendes Mand at bygge et par Fag til Udhuset til en Vognport og aftalte det fornødne med P. Skjødte om at hjælpe ham med dette Arbeide. Den Løverdags, der gik forud for M. Hansens død indfandt P. Skjødte sig og arbeidede ved Forberedelserne til Bygningen; han havde da sin Doublet med, men om han tog den med sig hjem om Aftenen, ved hun ikke; derimod blev hans Krudhorn og Hagelpung hængende til om Tirsdagen paa Væggen i Dagligstuen. Om Mandagen spiste hendes Mand og P. Skjødte Mellemmad i den sildige Mørkning. Hendes Mand omtalte, at P. Skjødte havde givet ham Anvisning paa, at der i Knud Christensens Skov fandtes et Træ, som de kunde benytte til Bygningen, og at han agtede sig derned for at fælde Træet med P. Skjødte. Meningen var at den Afdøde vilde hemmeligen borttage Træet, uden at omtale det til Eieren og uden at betale det. Hun fraraadede dem at gaae et saadant Ærinde i det slette Veir, idet det baade sneede og føg, men de gik desuagtet. En Time eller to derefter kom begge Mænd tilbage og omtalte, at der endnu ikke var Rolighed nok til at tage Træet. Derefter spiste de samlede til Aften; Klokken omtrent 10½ gik saavel den Afdøde som P. Skjødte til sengs i hver sin Stue, og hun selv var ogsaa en ganske kort Tid i Seng uden at kunne sove. Manden havde sagt til Hende, at hun skulde kalde paa dem omtrent Kl. 1½ og til den Tid kaldte hun ogsaa paa dem begge; de stod begge op og klædte sig fuldkommen paa. Manden spurgte om Kaffen var færdig, og hun satte Kaffekanden og en Brændevinsflaske paa Bordet; hun saa, at P. Skjødte fik sig en Punch; hvorvidt hendes Mand nød enten Kaffe eller Brændeviin, bemærkede hun ikke. Før hendes Mand og P. Skjødte gik bort, hentede P. Skjødte en Saug ovre ved Udhuset. Hun antager, at de gik lige ned i Skoven,

for at fælde Træet, som de havde udseet. En eller to Timer derefter kom P. Skjødte alene tilbage; hun spurgte ham om, hvor Mads var; han svarede: "Skidt med Mads, han kommer nok igjen". Da hun syntes, at P. Skjødte havde et underligt Blik, duttede? hun ham paa, at han havde gjort en Ulykke paa Mads, og til sidst indrømmede P. Skjødte at han havde pirret Mads ud i Aaen, uden at omtale, at han forinden havde skudt ham. Naar hun begyndte med Bebreidelser til P. Skjødte for den Gjerning, han havde øvet, befalede han hende at tie stille. Han befalede hende derhos at skaffe sig en Pande? Flæsk og en Flaske Brændeviin –

Før Pigen kom tilstede, underviste han hende i, hvad hun skulde sige, naar hun kom i Forhør, og paalagde hende ikke at aabenbare til Nogen, hvad han havde sagt hende om Mads's Død – P. Skjødte gik bort kl. henimod 6 – han medtog sit Krudhorn og Hagelpungen. P. Skjødte kom igjen henimod Middag og begyndte saa tilligemed Christen Jensen Smed at søge efter den Afdøde langs med Aaen, og henimod Aften bragtes Liget hjem. P. Skjødte blev i Huset om Natten og gav hende fremdeles Underviisning om, hvad hun skulde svare ved Forhøret. Om Eftermiddagen blev Forhøret afholdt, og hun svarede efter den hende givne Instruktion. Om Fredagen blev Obductionsforretningen afholdt; hun overværede ikke denne, men opholdt sig hos Christen Jensen Smeds. Der indfandt P. Skjødte sig og fik hende udenfor; her underrettede han hende for første Gang om, at han havde skudt Mads, før han havde kastet ham i Aaen; han sagde tillige, at Lægerne havde fundet Hagel i den Afdødes Mave; han paalagde hende derhos paa det Alvorligste at blive ved den Forklaring, hun allerede havde afgivet, og ikke i den haardeste Nød aabenbare Nogen, hvad han havde betroet hende. Da Obductionsforretningen var færdig, tog Fuldmægtig Bahn P. Skjødte med sig og senere har hun ikke seet ham –

Hun tilføier, at P. Skjødte, da han betroede hende, at han havde skudt Mads, yttrede paa hendes Spørgsmaal, at han havde skudt denne med en Lommepuffert.

Sluttelig tilføier hun, at hendes afdøde Mand er Fader til det Barn, hun nu har født.

1868. Januar 9. **Forhøret** cont. paa Thinghuset i Kolding.

Arrestanten **Skjødte** – negter uagtet foreholdt Anes Forklaring.

1868. Januar 23. **Forhøret** cont.

Arrestanten **Skjødte** – vedbliver – Han erkjender at han paa en Maade har begunstiget det utugtige Forhold, som har fundet Sted mellem Mads Hansens Kone og den daværende Dragon Hans Christian Hansen dels ved at tilstede dem Sammenkomster i sin Bolig, og dels ved at modtage Dragonens Breve, som Enken afhentede hos ham, og dels ved, medens hun var syg i Efteraaret, at skrive nogle Breve til Dragonen. Han tilføiede, at Ane i Efteraaret leverede ham en Kasse Breve fra Dragonen, som hun ikke selv vilde bevare af Frygt for, at Nogen skulde opdage dem hos hende. Denne Kasse Breve vilde han ikke selv gemme paa og han stak den derfor ind i hans Broders Korngulv i noget Rugtag, og senere har han ikke seet Noget til den.

1868. Februar 1. **Forhøret** cont.

Ane Pedersen, Mads Hansens Enke, gjentager Tidligere.

1868. Februar 5. **Forhøret** cont.

Dommeren bemærkede, at fra Arrestantens Broder har modtaget Kasse med Breve.

Arrestanten **Skjødte** – Dommeren forholdt ham Kassens Indhold. Han forklarede, at de under Nr. 1 til 21 opførte Breve ere overleverede ham af Ane Pedersen før Mads Hansens Død, idet hun ikke ønskede at Nogen skulde see dem; Digtet eller Brevet under Nr. 22 er fra ham selv til Ane Pedersen, medens hun var syg. –

Den lille glatte Guldring og Signetringen har Ane Pedersen overgivet ham i den lille Papirsæske, hvori de findes, han antager at disse Ringe ere Gaver fra Hans Christian Hansen til Ane Pedersen.

Dommeren foreholdt Arrestanten de under 1ste dennes fremlagte Daabs- og Konfirmations- samt Straffeattester; han anerkjender at de ere ham vedrørende; med Hensyn til Straffeattesten fra 7de Batl. 4de Comp. bemærker han, at han har siddet i 18 Timer i Arrest paa Hovedvagten, fordi han som Skildvagt havde skuldret? istedetfor præsenteret for Arveprinds Ferdinand, hvem han ikke personligt kjendte.

Arrestanten erkjender, at han ikke har fulgt Sandheden i Forhøret den 23de f.M., hvori han siger, at havde gjemt den fra Ane Pedersen modtagne Brevkasse i Rugtaget i Broderens Huus; Grunden hertil var, at Ane Pedersen havde paalagt, at holde Sagen fordulgt og at han ikke ønskede at indvikle Broderen i Sagen; han har ogsaa strax underrettet Arrestforvareren om, hvorledes Sagen virkelig forholdt sig, og Dommeren kan bevidne, at Saadant forholdt sig rigtigt.

Betræffende de omhandlede Bøger bemærker han, at han har faaet den ældre af en Forstærkningsmand, en Sjællænder, som han ikke kjender af Navn i sidste Krig. Den nyere Bog er Afskift af den ældre, som han efterhaanden som han afskrev den, rev Blade af, idet det var hans Hensigt at faae hele den gamle Bogs Indhold overført i den nye.

Spurgt om han selv troer paa de i Bøgerne angivne Midler ved forefaldende Leilighed, svarer han, at han betragter det Meste af Indholdet som Pjank, og at han alene agtede at afrive Bøgerne til sin egen Fornøielse. Han har heller ikke anvendt de i Bøgerne omhandlede Midler, naar han undtager, at han undertiden har til at helbrede Kreaturer benyttet de i Bøgerne anførte Dyr lægeraad.

Dommeren foreholdt Arrestanten Hans Christian Hansens Brev til ham af 22de November f.A.; han forklarede i den Anledning, at han aldrig har været i Munkebo og at han det Hele ikke har været i Fyen siden sidste Krig; han har ikke talt med Hans Christian Hansen siden denne i Nogle Dage opholdt sig i Kolding paa Gjennemreisen fra Randers til Munkebo.

Han vedbliver gjentagende, at han ikke kan give nogen som helst Oplysning om, hvorledes Mads Hansen er omkommen, og navnlig benægter han at have havt nogen som helst Andeel i Mads Hansens Død.

1868. Februar 21. **Rescript** til Assesor Behrend om at fortsætte Undersøgelsen.

1868. Februar 23. **Undersøgelsescommission** paa Munkebo Mark, Bjerre-Aasums Herred.

Maren Hansen, Søster til Hans Christian Hansen – som fortiden har Ophold heri Huset. Hun nægter først, men efter at være foreholdt – erkjender hun, at hendes Broder har været Kjæreste med et Fruentimmer, Ane Pedersen, ved Kolding. – Foreviist Brevet Nr. 7 u, vedgaaer hun – at hun har skrevet dette Brev. Hun paastaaer, at hun aldrig har vidst, at Ane Pedersen var gift, hvilket denne aldrig har omtalt, skjøndt hun 2

Gange har været heri Huset, sidst i afvigte Sommer i Juli Maaned – Hun paastaaer, at hellerikke hendes Broder har vidst, at Ane Pedersen var gift, før denne for ikke længe siden har tilskrevet ham det. Hun veed, at hendes Broder kjender Arrestanten Peder Skjødte, men hun veed ikke om denne har været Mægler mellem Ane og hendes Broder –

Christian Larsen, Svoger til Hans Christian Hansen, der fortiden tjener ham. Det er ham bekjendt, at hans Svoger i længere Tid har været Kjærste med Ane Pedersen ved Kolding, men han paastaaer, at skjøndt Ane et Par Gange har været heri Huset, har baade han og hans Svoger været uvidende om, at hun var gift, indtil efter hendes Mands Død. Strax efter denne Begivenhed modtog hans Svoger nemlig et Brev fra Ane, hvori han opfordredes til strax at komme over til hende, og han reiste da ogsaa strax, saaledes at han ankom lige efter Begravelsen; først da erfarede han, baade at Ane havde været gift, og at hendes Mand skulde være dræbt, hvilket han fortalte heri Huset, da han kom hjem, og de læste derefter ogsaa om Begivenheden i Aviserne. Comparenten foreviist Brevet Nr. 7 t., erkjender han at have skrevet dette, hvilket han paastaaer at have glemt. Comparentens Svoger har modtaget mange Breve baade fra Ane og Arrestanten Skjødte, der havde lovet at bringe Giftermaalet imellem dem istand; navnlig har Comparenten hørt Tale om, at efter en Contract imellem Forældrene skulde Ane giftes med sin afdøde Mand Mads Hansen, men Comparenten og hans Svoger har staaet i den Formening at denne Contract kunde hæves, naar Mads Hansen fik nogle Penge. –

1868. Februar 24. **Forhøret** cont. paa Thinghuset i Odense.

Dommeren bemærkede at Hans Christian Hansen igaar var anholdt, havde udleveret 14 Breve fra Ane og 7 fra Skjødte.

Anholdte **Hans Christian Hansen** – erklærede, at de fremlagde Breve, savidt han veed, ere alle de Breve fra Ane Pedersen eller Arrestanten Skjødte.

Han gjorde Ane Pedersens Bekjendtskab en Søndag Aften i Efteraaret 1866 paa en Dandsebod i Kolding, hvor han dengang laae som Dragon. Den første Aften talte de ikke videre sammen, men aftalte at træffes næste Søndag, hvilket ogsaa skete. Den Aften fulgte han hende ad hendes Hjem til, som hun angav at være paa Ferupmark, og paa Veien havde de første Gang Legemlig Omgang. Derefter traf de flere Gange sammen forskellige Steder i Kolding og havde legemlig Omgang, hvorimod han ikke var hjemme paa hendes Bopæl. Imidlertid blev der Spørgsmaal om Kjæresteforhold og Ægteskab mellem dem, og Ane sagde da, at for Øieblikket kunde det ikke lade sig gjøre, thi efter et af hendes Fader oprettet Testamente var hun bundet til den mand, hun levede og boede sammen med, nemlig Mads Hansen. Anholdte antog herefter, at hun enten var gift eller skulde giftes med denne Mads Hansen, men naar han spurgte Ane om det nærmere Forhold, vilde hun ikke udtale sig derom, dog nægtede hun paa hans Spørgsmaal udtrykkelig at være gift med Mads. Hun yttrede imidlertid først, at om 2 Aar og senere at inden 1 Aar skulde hun blive løst fra sit tvungne Forhold ved Mads's Død, uden at hun dog antydede, at dette skulde skee paa nogen voldsom Maade. Paa denne Maade hengik Tiden indtil Anholdte skulde permitteres; han var da først i Randers, men paa Tilbageveien tog han igjennem Kolding og var da første Gang paa Anes Bopæl, idet han tog ud til hende og blev hos hende et helt Døgn fra den ene Morgen til den næste, uden at Manden, som var noget simpel af Forstand, mærkede hans Nærværelse. Han laa i et Værelse indenfor Anes og Mads's Sovekammer, og om Natten laa Ane først hos ham nogle Timer og havde Omgang med ham, og derpaa gik hun indtil Mads. Skjøndt Anholdte saaledes erfarede, at Ane og Mads boede sammen, førte Husholdning sammen og levede

sammen, nægter han desuagtet at have vidst eller bestemt troet fra den Tid af, at de vare gifte. Anholdte reiste derefter til sit Hjem paa Fyen og vexlede nogle Breve med Ane, indtil denne tredje Juledag aldeles uventet indfandt sig hos Anholdtes Svoger paa Munkebo Mark – Ane var dengang meget ulykkelig og forlangte et bestemt Svar af Anholdte, om han vilde vente efter hende eller ei, og da Anholdte ikke vilde give noget saadant Løfte, naar der var Noget iveien

1868. 23 Februar for at de kunde komme sammen, sagde hun, at inden næste November var hun ”udløst af Sit,” hvortil Anholdte svarede, at hvis det kunde skee ved at hun gjorde en Ulykke enten paa sig selv eller Mads, vilde han ikke have dermed at bestille. Hvad Anledningen var til at han brugte denne Yttring ved han ikke. Efter et par Dages Ophold reiste Ane hjem igjen med Løfte om at skrive til Anholdte Nytaarsdag, men dette Brev indløb ikke, og al Forbindelse imellem dem, saavel skriftlig som mundtlig, ophørte derefter, indtil han modtog det fremlagte Brev 9 a fra Arrestanten Skjødte, hvem han i Forveien aldrig havde seet eller talt med. Paa dette Brev vilde han ikke reflektere, men tilskrev Arrestanten om nærmere Oplysning og modtog herpaa et Svar, som ikke er tilstede, men som efter hans Paastand ikke indeholdt andet end Brevet 9 a med Undtagelse af, at det endte med ”Du hilses fra A. P.” Da han nu kunde indsee, at Brevet gjaldt Ane, reiste han til Kolding den 5te Juni f.A. Han søgte forgjæves Arrestanten i dennes Logi, men strax efter traf han Ane paa Gaden og fulgtes med hende i nogen Tid; ved den Leilighed yttrede hun igjen, at inden November skulde hun blive ”udløst af Sit,” men trods Anholdtes gjentagne Spørgsmaal om, paa hvad Maade, vilde hun ingen Oplysning give herom. Om Aftenen fulgtes de til Arrestanten Skjødtes Bopæl i Kolding, hvor de tilbragte Natten sammen, og dengang talte Anholdte første Gang med ham. Der blev dengang talt mellem dem alle Tre om, hvorledes Ane og Anholdte kunde komme sammen. Arrestanten yttrede da gjentagende Gange, at det skulde han nok sørge for; men paa Anholdtes Spørgsmaal om, hvorledes han vilde bære sig ad, svarede han kun, at Anholdte skulde være ganske rolig; han tilføiede, at Anholdte ikke maatte foragte ham, og Anholdte lovede ikke at glemme ham ”naar han kunde gjøre det ud;” derimod var der aldeles ikke Tale, om Arrestanten skulde aflive Mads, eller Anholdte skulde give Arrestanten Noget derfor. Anholdte reiste derpaa hjem igjen, uden at der blev truffen nogen nærmere Aftale, og han vexlede derpaa paany Breve saavel med Ane som med Arrestanten, indtil Ane midt i Juli efter Aftale kom over og besøgte ham hos hans nævnte Svoger og Søster. Dengang spurgte Anholdte hende atter, om hun troede at de kunde kommen sammen, og hun gjentog da at hun ganske sikkert blev udløst inden Juletid. Efterat Ane var reist hjem igjen, vexlede han de fremlagte breve med Ane og Arrestanten, og ligeledes Nogle, mens han sidst i August blev indkaldt i Randers. Da han blev permitteret derfra først i October, lagde han Hjemveien over Kolding, hvor han først henvendte sig til Arrestanten, som gjentog sine Løfter om, at han nok skulde klare Hindringerne for, at Anholdte kom sammen med Ane, hvilket han dengang lovede skulde skee engang i Marts. Seent paa Aftenen fulgtes han med Arrestanten til Anes Bopæl, hvor Ane og Mads allerede var i Seng. Anholdte gik først ind i et Udhuus, mens Arrestanten lod sig lukke ind, og mens Arrestanten satte sig til at drikke med Mads, kom Ane ud til Anholdte. Med Ane faldt ingen anden Samtale end, at de nok skulde komme sammen. Arrestanten gik over til sine Forældre, og der hentede Anholdte ham et par Timer senere og fulgtes med ham til Kolding, hvorfra han reiste hjem. Derefter vexlede han med Ane og Arrestanten de fremlagte Breve, og var aldeles uvidende om, hvad der forestod eller var skeet, da han fra Ane modtog et Brev uden Underskrift, som han nu udtog af de tilstedeværende, ikke fremlagte Breve, og som nu fremlagdes under Nr. 10.

Efter Modtagelsen af dette Brev, reiste han til Kolding og begav sig strax ud til Anes Bopæl, men da han ikke vidste at Mads var død, og frygtede for at blive seet af denne, gik han lidt udenfor Huset til det blev mørkt.

Han gik da ind i Huset og talte først med en Kone ved Navn Christiane, hvem han ikke kjendte videre, men som kjendte ham, og som fortalte ham, at Mads var baade død og begravet, og af hende erfoer han først, at Ane havde været gift med Mads. Han gik derpaa ind og satte sig ved Sengen hos Ane, der laae i Barselsseng, og hun spurgte ham først, om han var vred paa hende, for hvad der var skeet, hvilket han benægtede. Under deres følgende Samtale fortalte hun, hvorledes Mads var fundet i Aaen, at han var bleven obduceret, og at der var fundet Hagl i ham; men hun nægtede bestemt at have nogen Deel deri, og hun vilde heller ikke være ved at hun troede, at Arrestanten havde nogen Deel deri; det eneste Mistænkelige, hun yttrede var, at hun bad Anholdte ikke gjøre hende ulykkelig ved at melde til Øvrigheden i Kolding, at de havde havt Omgang samme, hvilket han lovede. Ved samme Leilighed yttrede Christiane, at nu skulde der snart være Bryllup mellem Ane og Anholdte, men Anholdte antydede strax, at han under de forhaandenværende Omstændigheder, hvorved han sigtede til, at Ane tidligere havde været gift, ikke vilde have Mere med Ane at bestille. Anholdte reiste derefter hjem og først længe efter læste han i Aviserne om det begaaede Mord.

I Henhold til det anførte nægter Anholdte at være vidende om eller deelagtig i Mordet paa Mads Hansen –

Fængslingskendelse for Hans Christian Hansen.

1868 Februar 25. **Forhøret** cont. paa Raadhuset i Kolding.

Arrestanten **Skjødte** – vedgik nu, at det er ham, der forsættelig har dræbt Mads Hansen. Han paastaer at dennes Enke Ane Pedersen i over et halvt Aar har fristet ham til at dræbe hendes Mand, fordi hun vilde giftes med Arrestanten Hans Christian Hansen. Mandagen den 2den December f. A. var Arrestanten ovre hos Mads Hansen for at hjælpe denne med at opføre en Vognport; han medtog da sin dobbeltløbede Bøsse, for hvis Leilighed gaves at fuldføre Mordet. Om Eftermidagen var han ude med Mads Hansen i Knud Christensens Enkes Skov for at udsøge et Træ til et Spændetræ; men Mads Hansen som var gjærrig, vilde hellere stjæle end købe et Træ, og de blev derfor enige om, om Natten at følges ad for at stjæle et Træ. Om Natten Kl. c 1½ blev Mads Hansen og Arrestanten kaldte paa af Ane Pedersen, der ikke havde været i Seng, og Ane gav dem da først Kaffe og Brændeviin. Da de havde fortæret dette, gik Mads og Arrestanten omtrent Kl. 2 ud for at stjæle Træet i Enken Christensens Skov, og Arrestanten medtog da sin Bøsse, der stod ovre ved Tørrehuset, for paa Veien at udføre Mordet paa Mads Hansen, hvortil han ansaae Leiligheden gunstig, og hvortil han lod sig forlede, dels fordi han havde nydt noget Brændeviin, uden dog at blive beskjenket, og dels fordi Ane havde lovet ham 300 Rd., naar han havde dræbt hendes Mand. Mads, som i øvrigt vidste, at Arrestanten tog Bøssen med, billigede det, da de maaskee kunde træffe nogle Ænder i Aaen. De fulgtes ad henad til Chritensens Enkes Skov, saaledes at Arrestanten gik paa høire Side med Bøssen, hvis begge Løb vare ladte med Hagel, i venstre Arm, og paa venstre Side af Arrestanten, altsaa nærmest Bøsseløbene, gik Mads Hansen. Da de kom til et Gjærde nedenfor Enkens Skov tæt ved Aaen, spændte Arrestanten Hanen paa det ene Bøsseløb for, naar Leiligheden gaves at fuldbyrde Mordet paa Mads Hansen; men umiddelbart efter at de vare komne over dette Gjærde, snublede Arrestanten over nogle Steen over mod Mads Hansen, saaledes at Bøsseløbet pegede ligemod dennes Underliv, hvilket han kunne see, fordi Sneen var holdt op, og det var stjerneluft?, og da han nu betragtede Leiligheden som gunstig, besluttede han strax at fuldbyrde Mordet, og i den bestemte Hensigt at dræbe Mads Hansen aftrak han Hanen paa det Bøsseløb, hvor han havde spændt Hanen, og traf saaledes Mads Hansen i Underlivet, hvor Bøssepiben havde peget hen. Mads Hansen sagde ikke Andet end: "Aa! ja, ja," og dermed styrtede han af sig selv i Aaen, hvortil Bredderne skraane stærkt ned. Arrestanten bekymrede sig derefter ikke om Mads

Hansen, men gik hjem til Ane, hvem han fortalte, hvorledes Alt var gaaet til, og han har saaledes ikke indbildt hende, at han har skudt Mads Hansen med en Lommepuffert, hvilket hun selv maa have fundet paa. Ane gav ham derpaa Flæsk, Brød og Brændeviin, og de aftalte da nærmere, hvad de skulde sige, naar der blev Forhør. Derimod har Arrestanten ikke modtaget noget af de 300 Rd., og han vidste nok, at Ane ikke var i besiddelse af contante Penge, men da Huset var gjældfrit, havde han tænkt sig, at hun kende optage et Laan paa det.

Paa Anledning tilføiede Arrestanten Følgende: Det er vist ca. 8 Aar siden, at Ane blev gift med Mads; Ane kunde hverken dengang eller senere lide Mads, som var omtrent dobbelt saa gammel som hun, men da Mads eiede henimod 3000 Rd., var hun af sin Fader bleven tvungen til dette Ægteskab. Mads holdt derimod meget af Ane og lod hende foretage sig Alt, hvad hun vilde, og det skjønt han vidste, at hun næsten altid stod i Forhold til andre Mandfolk, næsten som et offentlig Fruentimmer. Arrestanten har nok vidst, at Ane løb efter Dragonerne i Kolding, men han har aldrig havt Noget med hendes Forhold at bestille, før hun i Mai f.A. meddelte ham sit Kjæresteforhold til Arrestanten Hansen, i hvilken Anledning hun bad ham skrive et Brev til denne om at komme over til hende. Arrestanten skrev ogsaa et saadant Brev til Arrestanten Hansen, hvem han i forveien slet ikke kjendte, og i Henhold til dette Brev indfandt baade Ane og Arrestanten Hansen sig den 5te Juni f.A. paa Arrestantens Bopæld heri Kolding. De klagede dengang Begge for Arrestanten over, at de ønskede at blive giifte sammen, og Ane var allerede dengang i Besiddelse af 2 Ringe, som Arrestanten Hansen havde givet hende. Det blev ikke dengang ligefrem omtalt, at det var Anes Giftermaal med Mads, som var til Hinder for Anes Giftermaal med Arrestanten Hansen; men han kan ikke troe Andet, end at Arrestanten Hansen enten den Gang eller i al fald senere har vidst, at Ane var gift. De bade allerede dengang Begge om Arrestantens Hjælp, til at de kunde komme sammen, hvilken Hjælp Arrestanten ogsaa lovede dem; men der var endnu ikke Tale om, at der skulde øves noget Ondt imod Mads. Efterat Arrestanten Hansen var reist hjem igjen, fandt der en Brevvexling Sted mellem ham og Ane ved Hjælp af Arrestanten, hos hvem deres Breve bleve afleverede; og fra det samme Tidspunkt af har Ane begyndt med at ville forlede Arrestanten til at dræbe Mads, og hun har næsten ingensinde ladet ham have Ro med sine Paavirkninger i den Retning. Hun har ikke blot lovet ham 300 Rd. for at dræbe Mads; hun har endogsaa ville forlokke ham til at gjøre det langt tidligere, og hun har ligefrem foreslaet ham, at Arrestanten skulde dræbe Mads ved at skyde ham og kaste ham i Aaen, naar de fulgtes herfra Kolding. og hun har medens Arrestanten boede heri Kolding, mindst 20 Gange sendt Mads ind til ham, for at Arrestanten skulde følge ham hjem om Aftenen og fuldbyrde Gjerningen paa Veien. Arrestanten, som maa give Mads det Skudsmaal, at han var et godt Menneske, med hvem han aldrig har havt et ondt Ord, kunde imidlertid ikke bestemme sig til at udføre Gjerningen, og der blev derfor ingen endelig Aftale truffet imellem ham og Ane. Efter den sidste Indkaldelse sidste Efteraar kom Arrestanten Hansen imidlertid hertil Kolding til Arrestanten, og de fulgtes da ad til Mads Hansens Bopæld, hvor Arrestanten skulde skaffe Arrestanten Hansen fat i Ane. Paa Veien derud søgte ogsaa Arrestanten Hansen at forlede Arrestanten til at skaffe Mads Hansen afveien. hvorfor han tilbød Arrestanten 200 Rd.; det blev ikke ligefrem sagt at dette skulde skee derved, at Arrestanten skulde dræbe Mads, men deres Tale kunde ikke forstaaes anderledes. Da de kom til Stubdrup, gik Arrestanten ind til Mads, medens han underrettede Ane om, at Arrestanten Hansen opholdt sig i et Udhus, og hun gik da ud til ham; en Timestid efter gik Arrestanten hjem til sine Forældre paa Harthemark, og der hentede Arrestanten ham senere efter Aftale og fulgtes med ham til Kolding. Efter den Tid har Arrestanten ikke talt med Arrestanten Hansen, derimod vedblev Ane paatrængende ar forlange, at Arrestanten nu skulde dræbe Mads, og Arrestanten der er fattig, lod sig nu

ved Udsigten til de lovede 500 rd. friste til at udføre Gjerningen. Det blev aftalt mellem ham og Ane, at dette skulde skee paa den Maade, at Ane skulde foreslaa Mads at lade opføre en Vognport ved Arrestantens Hjælp, for at Arrestanten paa denne Maade kunde faae Leilighed til at komme i Huset. Mads gik ogsaa villig ind paa Forslaget om Vognportens Opførelse, men dette kunde ikke blive til Noget før sidst i November af forskjellige Grunde. – Fredagen den 29de November f.A. kom Arrestanten efter Aftale med Mads over til denne for at begynde paa Vognporten, og i Henhold til Aftalen med Ane medbragte han sin dobbeltløbede ladte Bøsse for, hvis Leilighed gaves at fuldbyrde Mordet. Der gaves imidlertid ingen saadan Leilighed den Dag, og da Arrestanten Fredag Aften gik hjem, tog han derfor Bøssen med. Lørdag Morgen, da han atter gik over til Mads, medtog han imidlertid paany den ladte Bøsse i samme Hensigt og satte den fra sig ved Tørvehuset, hvor den blev staaende baade om Lørdagen, Søndagen og Mandagen. Baade om Fredagen og Lørdagen vedblev Ane at presse til at udføre Mordet, og da det desuagtet ikke blev til Noget, var det hende, der om Søndagen fandt paa den Plan at forlede Mads til at stjæle Træet i Enkens Skov, for at Arrestanten da kunde faa Leilighed til at udføre Mordet. Denne Plan meddelte hun først Arrestanten om Mandagen, og hun vedblev hele den Dag at opfordre Arrestanten til nu at gjøre en Ende paa Sagen. Da Arrestanten og Mads om Eftermiddagen var ude i Enkens Skov, var det heller ikke for at købe et Træ, men derimod for at udsøge et, som de kunde stjæle om Natten. Dette passerede om Eftermiddagen Kl. mellem 12 og 2; fra Kl. 2 til Kl. 4 af 4½ arbeidede Arrestanten og Mads paa Tømmeret til Vognporten, og resten af Aftenen tilbragte de inde i Huset med at spise Mellemmad og Aftensmad; i al denne Tid vedblev Ane at presse Arrestanten til at udføre Gjerningen, hvilket Mads ikke kunde høre, da han var tunghør; og endogsaa efter at Arrestanten og Mads Kl. ca. 9½ vare gaaede i Seng hver i sit Værelse, kom Ane flere Gange ind til ham og vedblev at forlange, at han nu skulde gjøre Alvor af Gjerningen, da hun ellers ikke kunde holde det ud. Ane gik sletikke i Seng, formodentlig for at passe paa, at Arrestanten og Mads virkelig kom ud, og Kl. ca 1½ om Natten kaldte hun paa dem, hvorefter der passerede, hvad Arrestanten har forklaret først i dette Forhør. Da han kom hjem og fortalte Ane om Mordet paa Mads, yttrede hun sin Glæde og Tilfredshed derover og lovede, at hun nok skulle betale ham de lovede Penge. I løbet af Resten af Natten aftalte de som nævnt, hvad de skulde forklare i Retten, og da Arrestanten Tirsdag Morgen gik hjem medtog han sin bøsse, efterat han først paany havde ladet det afskudte Løb, for at det ikke skulde sees, at det havde været afskudt. Han gik derpaa til sit Hjem og hængte Bøssen paa sin Plads, men Tirsdag Middag vendte han, efter Aftale, tilbage til Ane. Om Eftermiddagen var han Christen Smed behjælpelig med at søge efter Liget, men han lod, som han Ingenting vidste, og lod Christen Smed raade for, hvor de skulde søge. Da Liget var fundet og hjembragt, lod han efter Anes Anmodning sin Fader, der boer paa Harthemark, melde Begivenheden til Øvrigheden i Kolding, og selv forblev han om Natten hos Ane, fordi hun ikke turde være alene med Pigen. Om Onsdagen forblev Arrestanten hos Ane og gav Forklaring til Fogedforhøret –

Han gjentager, at det alene var Udsigten til de lovede 500 Rd. og Anes uophørlige Opfordringer, idet hun navnlig yttrede, at hun forbandede sin Fader i sin Grav, fordi hun var kommet i et saa ulykkeligt Ægteskab, og hvis Arrestanten ikke hjalp hende maatte hun enten selv tage Gift eller give Mads Gift, der har forledet Arrestanten til at begaae Forbrydelsen. At han nu har tilstaaet denne, hidrører alene fra, at det nu er gaaet op for ham, hvilken stor Forbrydelse det er, han har begaaet, og at han bittert angrer denne, hvorfor han har villet lette sin Samvittighed med en aaben Bekjendelse.

1868. Februar 26. **Forhøret** cont.

Arrestanten **Skjødte** ratihaberede kun med Bemærkning, at han skjulte Bøssen i Tørvehuset.

Arrestanten tilføier paa Anledning, at da han Fredag Morgen gik over til Mads og medtog Bøssen, vare dennes begge Løb ladte paa sædvalig Maade med Krudt og Hagel og Forladning af Papir – men skjøndt Bøssen saaledes var ladet, medtog han dog samme Morgen hjemmefra sin tilstedeværende Hagelpung og Krudthorn, for at han, hvis Bøssen skulde blive skudt af, navnlig efter Krager, inden Mordet paa Mads var fuldbyrdet, kunde have det Fornødne til at lade paany. Ligeledes havde han den tilstedeværende Æske med Fænghætter med sig, men den gik han sædvanlig med i Lommen. Han vidste nu, hvorledes der paa Hagelpungen er et Maal, hvilket han pleiede næsten at fylde med Hagel, naar han ladede Bøssen. Et saadant Hagel viste sig nu at indeholde ca. 70 Stykker, men foreholdt, at der af Liget kun er udtaget 12 Stykker Hagel – veed han ikke, hvor de øvrige ere blevne af. Han vedbliver bestemt, at det dræbende Skud paa Mads er affyret under de af ham angivne Omstændigheder –

og paastaaer, at Bøssemundingen var i ca. $\frac{3}{4}$ Alens Afstand fra Mads, da han fyrede Skuddet af, men at Skuddet desuagtet maatte faae Udseende af et Skud med en Kugle, fordi en saa langløbet Bøsse, som hans, ikke spreder Haglene i en saa kort Afstand. Han vedbliver ligeledes, at Mads af sig selv styrtede i Aaen, uden at han hverken med Hænderne eller Bøssen bidrog dertil. Han baade hørte og saae, at Mads, der kun var 2 af 3 Skridt borte fra Aaen styrtede ned i denne.

Arrestanten blev forholdt Conclusionen af den fremlagte Obductionsforretning og erkjender at det er ham, der har bibragt Mads Hansen det deri omhandlede dræbende Skud.

Rapport af Inspectionsbetjent Hoff.

Ane **anholdt** i sit Hjem.

Anholdte **Ane Pedersen**, Mads Hansens Enke, forklarede Følgende:

Hun er Datter af Peder Pedersen Teglblænder og opholdt sig hjemme hos sine Forældre – I 1861, da hun var 17 Aar gammel, meldte der sig 2 Friere til hende, hvoraf den Ene kun havde 1000 Rd., men den Anden, Mads Hansen, havde 2400 Rd. Hun selv vilde helst have ham med de 1000 Rd., fordi han kun var 24 Aar, men hendes Fader saagodtsom tvang hende til at ægte Mads Hansen, fordi denne havde flest Penge, uagtet hun sletikke kunde lide ham, navnlig fordi han var saa gammel, 36 Aar. De bleve gifte i Marts 1861, og deres Ægteskab var i det første Aar ikke ulykkeligt, ligesom hun overhovedet maa erklære, at Mads's Forhold mod hende altid har været godt. – Uagtet hun erkjender, at Mads kunde tilfredsstille hende ogsaa i sandelig Henseende, maa hun dog tillige erkjende, at hun indlod sig i Forhold til andre Mandspersoner, med disse Personer havde ingen videre Betydning for hende og havde ingen Indflydelse paa hendes Forhold til hendes Mand. Først da hun i Aaret 1866 lærte Arrestanten Hansen at kjende, fattede hun en virkelig Elskov til denne, og fra den Tid af har det været hendes Ønske at blive af med sin Mand for at kunde gifte sig med Arrestanten Hansen. Hendes Bekjendtskab med denne blev stiftet paa en Dandsebod heri Kolding; den følgende Søndag traf de sammen paa en anden Dandsebod her, og han fulgte hende da et Stykke paa Vei, da hun gik hjem, og havde første Gang legemlig Omgang med hende – Denne Gang indbildte hun ham, at kun ikke var gift, men havde et Sted og en Karl hos sig, med da de 3die Gang traf sammen, fortalte hun ham, at hun var gift med Mads Hansen, og at Arrestanten Hansen derfor ikke skulde gaae og vente paa hende, da de dog ikke kunde faa hinanden, Desuagtet opstod der fra den Tid af et Kjæresteforhold imellem dem, idet de hyppigt traf sammen og ogsaa havde legemlig Omgang, og de talte da om, at de kunde vente efter hinanden, til Mads var død, hvilket Anholdte antydede muligvis vilde skee om 1 eller 2 Aar, da Mads

selv havde klaget over et svagt Bryst. Arrestanten Hansen yttrede ogsaa, at der var mange Andre i lignende Forhold som de. Da Arrestanten Hansen den 15de November 1866 kom fra Randers som permitteret, tilbragte han et helt Døgn hjemme hos Anholdte, og deelte nogen Tid Seng sammen med hende, uden at Mads mærkede det Mindste; ogsaa ved den Leilighed omtalte hun hele Tiden Mads som sin Mand, saa at Arrestanten godt vidste, i hvilket Forhold hun stod til Mads. Da Arrestanten Hansen var reist hjem, indledede hun en Brevvexling med ham, og da han i et af disse Breve yttrede, at han vilde bryde forbindelsen med hende, fordi det ikke kunde nytte at vente efter hende, reiste hun selv 3die Juledag 1866 over til Arrestanten Hansens Svoger paa Munkebo. Her traf hun sammen med Arrestanten Hansen, som imidleertid nu erklærede, at hans Brev ikke var saadant ment, og de blev nu gode Venner igjen, og Arrestanten Hansen gjentog paany at vilde efter hende, idet hun, dog uden dengang at tænke paa nogen Vold mod Mads, yttrede, at hun haabede at blive udløst inden næste jul. Da hun skulde reise hjem, vilde Arrestanten Hansen ikke engang følge hende paa Jernbanen, og derover blev hun saa vred, at al Forbindelse blev afbrudt imellem dem indtil Mai f.A. Da hun imidlertid vedblev at nære Kjærlighed til Arrestanten Hansen og ikke kunde glemme ham, blev hun bestandig mere og mere kjed af sin Mand og henvendte sig derfor i Mai f.A. til Arrestanten Skjødte, der er hendes Sødskendebarn, og som havde Ord for at være saa klog, at han kunde udføre, hvad det skulde være. Til ham betroede hun nu sin Kjærlighed og øvrige Forhold til Arrestanten Hansen, samt sit Ønske om at blive skilt fra sin Mand, hvorved hun erkjende, at hun allerede dengang tænkte paa, at dette ikke kunde skee paa anden Maade end den, at Arrestanten Skjødte tog Livet af Mads. Arrestanten Skjødte var ligestrax villig til at gaa ind paa hendes Planer; han lovede, at han nok skulde skille hende af med Mads, hvorved han navnlig omtalte, at han havde nogle Draaber, hvorefter Folk sov ind uden at vaagne igjen, og uden at det kunde mærkes, hvoraf de vare døde, og han lovede ligeledes at hun nok skulde faa sin Dragon. Dengang blev der ikke omtalt, hvad Betaling Arrestanten Skjødte skulde have for at udføre Gjerningen. Efter et af Arrestanten Skjøde skrevet Brev kom Arrestanten Hansen derefter den 5te Juni f.A. til Kolding, og Anholdte var den dag sammen med begge Arrestanterne paa Arrestanten Skjødtes Bopæl. Under denne Sammenkomst klagede baade Anholdte og Arrestanten Hansen deres Nød for Arrestanten Skjødte, som imidlertid lovede dem, at han nok skulde skaffe Mads afveien og sørge for, at hun og Arrestanten Hansen kom sammen, og skjøndt det ikke ligefrem blev omtalt, at dette skulde skee derved, at Arrestanten Skjødte dræbte Mads, kunde deres Tale dog ikke forstaaes paa anden Maade, og desuagtet billigede Arrestanten Hansen deres Aftale og lovede ikke at glemme Arrestanten Skjødte, naar han skaffede dem sammen, hvorimod han ikke udtrykkelig opfordrede Arrestanten Skjødte til at dræbe Mads. Efterat Arrestanten Hansen var reist hjem, fandt der en Brevvexling Sted mellem ham og Anholdte gjennem Arrestanten Skjødte, og fra den Tid af erkjender Anholdte, at hun hyppigt har talt med Arrestanten Skjødte om at faae Mads ryddet afveien og opmuntret ham til at udføre denne Gjerning, men der blev ikke aftalt, paa hvad Maade dette skulde skee, hvorom hun ikke bekymrede sig, idet hun yttrede til Arrestanten Skjødte: "at han kunde gjøre ved Mads hvad han vilde, hun var saa kjed af ham, saa hun ikke vilde see ham." Paa samme Tid var der Tale om, hvad Arrestanten Skjødte skulde have for at dræbe Mads; han forlangte først 100 Rd., men da hun sagde, at hun ikke havde saamange Penge, lod han sig nøie med Løftet om et Sæt Bryllupsklæder og om Mads's Klæder, naar denne var død. Midt i Juli Maaned f.A. reiste Anholdte paany til Munkebo for at see til Arrestanten Hansen, som ved denne Leilighed yttrede heftige Ønsker om at komme over og blive gift med Anholdte, og dette var igjen Grunden til at hun efter sin Hjemkomst pressede paa Arrestanten Skjødte, for at han skulde udføre Mordet paa Mads og hun kunne komme sammen med Arrestanten Hansen. Hun nægter imidlertid, at hun, mens Arrestanten Skjødte boede her i Kolding, har sendt sin Mand ind til ham, for at Skjødte skulde aflive ham. Efterat derimod

Arrestanten Hansen i December Maaned havde været ude hos hende en Nat fulgt af Arrestanten Skjødte, og de havde aftalt sammen, at de skulde komme sammen til Marts, ved hvilken Leilighed Anholdte udtalte sig saaledes, at Arrestanten Hansen nødvendigviis maatte kunde indsee, at det maatte skee ved et Mord paa Mads, pressede Anholdte yderligere paa Arrestanten Skjødte om at gjøre Ende paa Sagen, og hun indrømmer, at efterat denne Arrestant var flyttet ud paa Koldingmark, har hun 2 af 3 Gange sendt Mads hjem til ham, for at Arrestanten Skjødte efter Aftale skulde dræbe ham, naar han fulgte ham hjem. Det er ogsaa muligt, at hun har yttret til Arrestanten Skjødte, at hvis han ikke gjorde Ende paa Sagen, vilde hun selv tage Gift eller give Mads Gift, men hun dog ikke havt Mod til selv at udføre Mordet. Da der ikke blev noget af Mordet de Gange, hun sendte Mads over til Arrestanten Skjødte, fordi denne sagde, der ikke var Ro dertil, fandt hun paa at indgive Mads Ideen om at lade opføre en Vognport ved Hjælp af Arrestanten Skjødte, for at denne kunde faae Leilighed til at komme i Huset og udføre Mordet, og om dettes Udførelse ved denne Leilighed blev der truffet bestemt Aftale mellem Anholdte og Arrestanten Skjødte. Da Mads gik ind paa Planen om Vognportens Opførelse, kom Arrestanten over til dem den 29de November; han og Anholdte talte da om, at nu skulde Mordet udføres; derimod blev der hverken den Gang eller ellers truffet nogen Aftale om, paa hvad Maade dette skulde skee, og det var altsaa uden Foranledning fra hendes Side, at Arrestanten Skjødte medbragte Bøsse og Skyderedskaber; tvertimod havde Arrestanten engang yttret, at han vilde give Mads nogle Sovedraaber og derpaa hænge ham i et Træ, for at det skulde faae Udseende af et Selvmord. Der blev imidlertid Intet af Mordet hverken om Fredagen eller Lørdagen, og da Arrestanten Skjødte og Mads havde aftalt at stjæle et Træ i ___skov, fandt Anholdte paa at raade dem til at stjæle Træet i en Skov nærmere deres Bopæl, for at det, naar Arrestanten Skjødte ved den Leilighed udførte Mordet, hvortil hun gjentagende opfordrede ham, lettere kunde faa Udseende af et Selvmord. Om Mandagen efter at Arrestanten Skjødte deels havde været ude i Skoven og deels arbejdet paa Vognporten, tilbragte de Eftermiddagen af Aftenen inde i Huset, og nu talte Anholdte og Arstn. Skjødte oftere om, at Mordet skulde udføres samme Nat, hvilket Mads ikke kunde høre, da han var tunghør, og endog efter at Arrestanten Skjødte og Mads var gaaet i Seng, talte hun med Førstnævnte derom ved Sengen –

Efterat de Andre vare gaaede i Seng, forblev Anholdte oppe, deels fordi hun formedelst sin frugtsommelige Tilstand ikke kunde taale at ligge, men deels ogsaa, fordi hun vilde kalde paa Mads og Arrestanten Skjødte, for at de kunde komme ud sammen og Mordet blive fuldbyrdet. Da hun havde lavet Kaffe, kaldte hun ogsaa paa dem Begge ca. Kl. 1½ om Natten: de drak Begge Kaffe, og Arrestanten Skjødte kom en Snaps Brændeviin i sin. Da Mads og Arrestanten Skjødte nu gik bort, faldt det hende ikke ind, skjøndt hun vidste at Mordet skulde foregaae, at advare Mads eller endog kun at fortryde Gjerningen, hvorimod hun udsiger: ”at naar hun bare blev af med Mads, var det hende det Samme hvordan det gik.” Efter et par Timers Forløb kom Arrestanten Skjødte alene tilbage og rystede stærkt; paa hendes Spørgsmaal sagde han, at han havde gjort det af med Mads ved at pirre ham ud i Aaen, hvilket Anholdte ikke troede, da hun antog, at han havde hængt Mads; men i øvrigt blev der ikke talt videre om Sagen, da Arrestanten ikke havde Lyst dertil. Arrestanten Skjødte fik derpaa noget Mad og Brændeviin, og de aftalte nu, hvad de skulde forklare, naar der blev Forhør om Sagen; derimod fik Anholdte ingen Underretning om, hvorledes Mordet virkelig var foregaaet. Anholdte var, som hun udtrykker sig, baade glad og bedrøvet over det passerede. Tirsdag Morgen gik Arrestanten Skjødte bort, men kom efter Aftale igjen om Tirsdag Middag; om Eftermiddagen var han behjælpelig med at søge efter Liget, og om Natten blev han i Huset, dog ikke fordi hun var bange for at være alene med Liget, thi det brød hun sig ikke om. Om Onsdagen blev der afholdt Forhør, under hvilket hun afgav den Forklaring, som Arrestanten Skjødte havde lært hende. Da Saaret paa Liget dengang

blev opdaget, sagde Arrestanten Skjødte ogsaa til hende at det hidrørte fra Brandhagen. Først om Fredagen, da Obductionsforretningen var afholdt, og Haglene fundne i Liget, kom Arrestanten Skjødte hen til hende hos Christen Smed og aabenbarede hende, at han havde skudt Mads, hvilket han foregav at have gjort med en Lommeuffert. Den 12te December blev Mads begravet, Mandagen de 16de næstefter gjorde hun Barsel, og den følgende Lørdag skrev hun Brevet Nr. 10, som hun genkjendte, til Arrestanten Hansen, for at han kunde komme herover og faa at vide, at hun var bleven Mads qvit. Næste Onsdag i Mørkningen kom Arrest. Hansen ud til hende, og hun underrettede ham da om, at Mads var kommet af Dage ved, at Arrestanten Skjødte havde myrdet ham. Han erklærede imidlertid nu, at han saa ikke vilde have med den Sag at bestille, og at han, hvis han kom i Forhør vilde paastaae, at han ikke havde vidst, at hun var gift; næste Morgen reiste han, uden at der blev talt om Bryllup imellem dem. Efterat hun var kommet op af sin Barselsseng, har hun selv paa Foranledning af Præsten forlangt at komme i Forhør for at aabenbare for Øvrigheden, at det var Arrestanten Skjødte, der havde myrdet Mads, og derefter var det, at hun afgav Forklaringen af 6te Januar d.A., som hun imidlertid nu tilbagekalder, forsaavidt den strider mod hendes Forklaring i dag, der er den rigtige. Grunden til, at hun vilde afgive denne Forklaring for Øvrigheden om Arrestanten Skjødtes Udførelse af Mordet, angiver hun at være den, at hun syntes, at hun ikke uden det kunde faa Ro i sin Samvittighed og som Grund til, at hun da ikke med det samme aabenbarede sin egen Deel i Mordet, angiver hun, at hun antog, at Øvrigheden nok selv kunde indsee, at hun var delagtig deri. Adspurgt om hun nu angrer sin Deel i Forbrydelsen, erklærer hun, at hun nok fortryder at hun er kommet af med Mads men i øvrigt har hun ikke siden Mordet følt nogen Uro i sin Samvittighed, eller Anger over det Passerede, og den ovennævnte Anmeldelse til Øvrigheden siger hun nu nærmest at være foranlediget ved, at hun ønskede oplyst, at Mads ikke havde taget sig selv af Dage. Oplæst og ratihaberet med Tilføiende, at ved Juletid 1866 har hun givet Arrestanten Hansen en Vest og en Kjæde, og i Sommeren han hende en Ring. Oplæst og ratihaberet.

Fængslingskjendelse for Ane Pedersen.

1868. Februar 26. **Rapport** af Inspectionsbetjent Hoff. Bøssen hentet. Ene Løb ladet med 69 Hagel af 2 Størrelser – af samme Slags som de ved Obductionen fundne. Paa den Dræbtes Klæder Huller af Skuddet.

1868. Februar 27. **Forhøret** cont.

Arrestanten **Skjødte** – Han gjenkender Bøssen – han udførte Mordet ved at affyre Bøssens venstre Løb, -

Tvivler ei om at det er de Hagel, hvormed han har skudt Mads, og at Forladningen formodentlig er Stumper af en Avis (Kolding Avis), som han haft i sit Hjem. Han forklarer endvidere, at da han om Natten gik med Mads ad Skoven til, gik han som tidligere nævnt paa Mads's højre Side og bærende Bøssen i venstre Arm parallelt med Jorden; og da han og Mads vare lige høje, pegede Bøsseløbet, som Mads var fjernet ca. $\frac{1}{4}$ Alen fra, omtrent ligemod Mads's Underliv nedenfor Brystet. Da de vare kommen over et Gjærde, var det at Arrestanten skred ud med den ene Fod, men han bemærker nu, at dette egentlig ikke havde videre med Mordet at bestille, men at han nu strax efter besluttede at udføre dette, og at han derfor aftrak Hanen paa Bøssens venstre Løb, som han i Forveien havde spændt i dette Øiemed. Bøssen hvilede altsaa i hans venstre Arm, da han trykkede af, men efter deres Stilling til hinanden var han vis paa, at Skuddet maatte ramme Mads i Brystet eller Underlivet.

Arrestantinden **Ane Pedersen** ratihaberede Gaarsdagens Forklaring.

Arrestanten og Arrestantinden bleve foreholdt Uoverensstemmelserne i deres Forklaring.

Arrestantinden vedblev, at allerede da hun første Gang i Mai f.A. (Mai-Markedsdag) henvendte sig til Arrestanten og fortalte om sit Forhold til Dragonen, bad hun ham ligefrem om at skille hende af med Mads, for at hun kunde faae Dragonen, og allerede dengang lovede Arrestanten at skille hende af med Mads, uden at hun erindrer, om det var ved samme Leilighed, at Arrestanten omtalte de Draaber, han kunde indgive Mads.

Arrestanten paastaaer derimod, at da Arrestantinden den omhandlede Mai-Markedsdag henvendte sig til ham, var det kun for at fortælle om sit Kjæresteri med Dragonen og om at faae et Brev skrevet til denne, hvorimod der nu ikke var Tale om at skille hende af med Mads.

Arrestantinden vedblev sin Forklaring, men bemærkede, at Arrestanten den omhandlede Dag var endeel beskjenket, saa at han maaskee ikke erindrer deres Samtale saa nøie.

Arrestanten erklærer, at han i al fald ikke erindrer, at det er tilgaaet som Arrestantinden har forklaret; han paastaaer, at det i al fald er Arrestantinden, der fra først af har anmodet ham om at skille hende af med Mads og saaledes har fremkaldt Tanken og Forsættet hos ham om at dræbe Mads, til hvilken Gjerning han ingen Grund havde.

Arrestantinden erkjender, at det er hende, der fra først af har foreslaaet Arrestanten Mordet paa Mads og saaledes har bestemt ham til dette.

Arrestanten vedblev, at der den 5te Juni, da Arrestantinden og Arrestanten Hansen var paa hans Bopæl, ikke var tale om at rydde Mads afveien, og at han ikke dengang lovede dem at bringe dem sammen.

Arrestantinden vedblev derimod, at Arrestanten den Dag lovede baade hende og Arrestanten Hansen at bringe dem samme, og at skaffe Mads til side, og som Beviis paa, at Arrest. allerede i Forveien havde lovet hende at skille hende af med Mads, anfører hun, at Arrestanten, da hun talte med ham en Dag mellem den nævnte Markedsdag og den 5te Juni, forlangte af hende en Tot af Mads's Haar og en Klud af hans Skjorte, som han da vilde gemme hos et Liig, der skulde begraves, og disse Gjenstande leverede hun ham netop den 5te Juni, da de var alene.

Arrestanten erkjender efter nogen Nægtelse, at han af Arrestantinden har erholdt en saadan Lok og Klud, som han har nedgravet i Jorden, og hvormed det var Mening, at Mads skulde raadne, ligesom Haaret raadnede i Jorden, men han gjorde det kun for at blive fri for Arrestantindens Overhæng, og uden at han selv troede, at det kunde hjælpe Noget; og foreholdt, at Arrestantinden altsaa allerede dengang havde forlangt, at han skulle skille hende af med Mads, erklærer han, at han ikke erindrer, om det var før eller efter den 5te Juni, han fik disse Gjenstande. Arrestanten erklærer derhos nu, at han ikke tør benægte Muligheden af, at der den 5te Juni, mens Arrestanten Hansen var tilstede, blev talt om, at Arrestanten skulde skille dem af med Mads; men i al fald var der endnu ikke dengang aftalt Noget om at myrde Mads, hvorimod der senere har været sigtet til, at Arrestanten skulde hjælpe dem med overtroiske Kunster, med hvilke han gav sig af.

Arrestanten og Arrestantinden ere enige om, at efter den 5te Juni have de mange Gange talt om, og været fuldstændige enige om, at Arrestanten skulde skille hende af med Mads ved at dræbe denne; derimod

vedbliver Arrestanten, at Arrestantinden har lovet ham 300 Rd. for Gjerningen, hvorimod Arrestantinden paastaaer, at Arrestanten nok har forlangt 300 Rd., men at hun ikke har lovet han Andet end et Sæt Bryllupsklæder og Mads's Klæder; hun bemærker dog, at hun forrige Sommer lod Arrestanten faa Smør 4 af 8 Sk. billigere end hun kunne faae hos Kjøbmændene. Ligeledes bemærker hun, at Arrestanten Morgenen efter Mordet prøvede 2 af Mads's Frakker og 1 Vest. Arrestanten erkjender dette – man han paastaaer, at Mads's Klæder var lovet ham foruden de 300 Rd. Arrestanten vedbliver, at endnu mens han boede heri Kolding, har Arrestantinden flere Gange sendt Mads ind til ham, for at han skulde følge ham hjem, og myrde ham paa Hjemveien, og hver Gang dette ikke var blevet til Noget, kom Arrestantinden Dagen efter ind til ham og klagede over, at det ikke var blevet til Noget, fordi hun ikke kunde faa Ro før Gjerningen var skeet.

Arrestantinden erkjender nu, at hun nogle faa Gange har sendt Mads ind til Kolding, i den angivne Hensigt, men Mads gik ikke ind til Arrestanten og Mordet kunde saaledes ikke udføres, hvilket hun erkjender at have beklaget for Arrestanten, naar hun næste Gang traf denne.

Saavel Arrestanten som Arrestantinden ere enige om, at da Arrestanten Hansen de 3die October f.A. var heri Kolding og med Arrestanten fulgtes ud til Arrestantinden, blev det sagt Arrestanten Hansen saa tydeligt, at det ikke kunde misforstaaes, at Arrestanten skulde skille dem af med Mads ved at dræbe ham, og Arrestanten vedbliver at Arrestanten Hansen paa Veien lovede ham 200 Rd. for at skaffe Mads til side.

Arrestanten og Arrestantinden ere enige om, at de endelig aftalte at Mordet skulde skee, naar Arrestanten kom i Huset for at opføre Vognporten. Arrestanten vedbliver, at Arrestantinden baade dengang og tidligere havde omtalt, at Arrestanten kunde skyde Mads, og at det var i Henhold hertil, at han medtog sin Bøsse om Fredagen.

Arrestantinden paastaaer derimod, at hun troede, at Arrestanten vilde give Mads Sovedraaber og derefter hænge ham, men hun tør dog ikke benægte Muligheden af, at hun ogsaa har talt med Arrestanten om, at Mads ogsaa kunde aflives ved Skydning.

Arrestanten erklærer nu, at han ikke bestemt tør paastaae, om det var Arrestantinden eller Mads, der fandt paa at stjæle Træet; derimod var det Arrestantinden, der fandt paa at Træet skulde stjæles der, hvor Mordet blev udført, fordi dette var afsides.

Arrestantinden erkjender dette Sidste.

Arrestanten vedblev, at han strax efter Mordets Udførelse fortalte Arrestantinden, hvorledes Alt var gaaet til, navnlig ogsaa at han havde skudt Mads.

Arrestantinden vedblev derimod, at hun først efter Obductionen af Arrestanten blev underrettet om hvorledes Mads var kommet afdage.

Arrestanten **Hansen** vedblev sin tidligere Forklaring.

Arrestanten **Skjødte og Arrestantinden** confronteret med ham, men Arrestanten **Hansen** vedbliver sin Benægtelse af at have haft bestemt Kundskab om Arrestantindens Giftermaal før efter Mads Død. Han indrømmede vel, at saavel da Arrestantinden var ovre hos ham ved Juletid 1866 som naar han senere har talt med Arrestanten Skjødte, og denne har lovet at skaffe ham gift med Arrestantinden, har den Tanke

faldet ham ind at Arrestanten Skjødte muligviis vilde dræbe Mads; men han har dog ogsaa, naar Arrestanten Skjødte nægtede at give ham Beskeed om paa hvad Maade han kunde bringe dem sammen, tænkt at det kunde skee paa anden Maade end ved at dræbe Mads, uden at han dog kan angive nogen saadan Maade, og han nægter i al fald at have opmuntret Arrestanten Skjødte eller Arrestantinden til at dræbe Mads eller lovet Arrestanten Skjødte Betaling for en saadan Gjerning, eller endog kun at have billiget en saadan Plan. Han nægter ogsaa, at da han efter Mads's Begravelse var ovre hos Arrestantinden, har sagt, at han i Retten vilde benægte, at han vidste, at hun var gift. Oplæst og ratihaberet, hvorved Arrestanten Hansen bemærker, at han, da han den 3die October fulgtes med Arrestanten Skjødte fra Kolding, nok lovede denne, at han aldrig skulde glemme, hvis han kunde skaffe ham sammen med Arrestantinden, men han lovede ham ikke nogen Pengesum, og han vedbliver, at skjødnt han nok tænkte paa at Arrestanten Skjødte muligviis havde til Hensigt at dræbe Mads, tænkte han dog ogsaa, at Arrestanten Skjødte, der som nævnt ikke vilde aabenbare sine Planer, kunde bringe dem sammen paa en lovlig Maade.

1868. Februar 28. **Forhøret** cont.

Dommeren bemærkede, at Skjødte paa Forehold i Samtalen saagodt? som strax tilstaaet Brandstiftelsen og begjært sig fremstillet.

Arrestanten **Skjødte** nægter dræbt noget andet Menneske end Mads Hansen, sagt saadant eller været i Besiddelse af Gift. Derimod vedgaaer han at have forøvet 3 Brandstiftelser, hvorom han forklarer Følgende:

1. Efter at han i Efteraaret 1857 var hjemkommen fra Militærtjenesten, fik han i den paafølgende Vinter Ophold i sin Broder Søren's Huus paa Harthemark, hvilket Huus Søren havde overtaget efter deres Forældre, som begge levede og havde Aftægt hos ham. Søren var gift og havde nok dengang et lille Barn. Engang henad Foraaret 1858 paastaaer han, at han blev uening med Søren, uden at han engang erindrer Anledningen dertil, og herover blev han saa forbitret, at han besluttede at hævne sig paa Søren ved at brænde Huset af. Paa denne Plan tænkte han i en 14 Dages Tid og udførte den derefter, uden at nogen Anden havde nogen Anelse derom eller Deel deri, en Søndag Aften i Mai 1858, da han var noget svirende. Saavidt han husker, havde den øvrige Familie den Aften været til Barselsgilde og kom derfor seen hjem, navnlig efter Arrestanten. – Da Arrestanten kom hjem og var alene, tog han en Haandfuld Blaar på Loftet og stak den op i Taget indvendig paa Husets vestre Gavl, altsaa længst borte fra Sovekamrene, der var i den østre Ende af Huset. Derefter kom Familien hjem og gik i Seng med Undtagelse af hans Fader, og derpaa gik Arrestanten ud til Stedet, hvor Blaarene var i Taget, slog ved Hjælp af Fyrstaal og Flintesteen Ild i et Stykke Fyrsvamp og hæftede derpaa den brændende Svamp ved Hjælp af en Knappenaal fast i Blaaret. Da han nu nok antog, at det vilde fænge af sig selv, gik han ind og i Seng i samme Værelse som hans Fader, der ogsaa var gaaet iseng. Dette passerede om Natten maaske Kl. 12 a 1, men han antog, at Beboerne endnu ikke vare faldne i Søvn; kort efter stod Huset i lys Lue og nedbrændte heelt, men der kom ingen Mennesker til Skade, eftersom alle Beboerne omtrent samtidig opdagede Ilden og kom ud af Huset; saagodtsom alt Indboet blev reddet. Efter Branden var han behjælpelig med at opbygget Huset igjen, men han paastaaer, at det dog ikke var for at faa Arbeide at han anstiftede Ildebranden. – Saavidt han husker, var Stedet kun assureret for 96 Specier, og da Stedet var godt navnlig af Tømmer, leed hans Broder altsaa Tab ved Branden.
2. Et par Aar senere, formentlig i Aaret 1860, da han kom hjem fra Jenbanearbeide ved Aarhus, var han uden Arbeide, og fik derfor Ophold hos sin Broder Søren, med hvem han efter den Tid aldrig

har havt noget Fjendskab. Da han en Dag i Efteraaret samme Aar, kom over til Arrestantindens Fader Peder Teglbærder paa Stubdrupmark for at tale med denne om at indsætte nogle nye Stænger i Hjørnet af dennes Huus, som var daarligt og raadent og desuagtet var assureret for 450 Rd., omtalte Peder Teglbærder, at Huset egentlig ikke var værd at reparere, og han foreslog da Arrestanten ligeud at brænde det af, hvorefter Arrestanten skulde faa Lov at bygge det op igjen og i Arbejdsløn herfor samt for Brandstiftelsen vilde han da give Arrestanten 50 Rd. Arrestanten gik strax ind paa denne Plan, og en Nat i den paafølgende Uge, formeentlig i Juli Maaned 1860, gik han fra sit Hjem hos sin Broder med Blaar og Ildtøi over til Peder Teglbærders Huus, hvor han stak Blaaret op i Taget paa Stedets nordvestlige Hjørne, antændte et Stykke Fyrsvamp ligesom sidst, og heftede den brændende Svamp med en Knappenaal i Blaaret, og da han nu antog, at Stedet nok vilde blive antændt, gik han hjem uden at foretage Noget for at advare Beboerne, som kun bestod af Peder Teglbærder, Arrestantinden og en halvvoxen Dreng. Beboerne som laa og sov omtrent midt i Huset, maa imidlertid være blevne vækkede i Tide, thi ingen af dem kom til Skade, og det meste af Indboet blev reddet. Stuehuset nedbrændte heelt, derimod blev et isoleret Udhus staaende. I det følgende Efteraar var han derpaa behjælpelig med at opføre Stedet og fik efterhaanden sine 50 Rd. Peder Teglbærder er senere død.

3. Formeentlig i det følgende Foraar, altsaa 1861, kom Arrestanten til at tale med Huusmand Mads Madsen paa Harthemark, som var nabo til Arrestantens Broder Søren, om Mads Madsens Forhold, og denne klagede da over, at han var misfornøiet med sit Huus, deels fordi det laae i en forkert Retning fra Veien, og deels fordi han ikke kunde forliges med sin Stedfader, som han havde i Aftægt, og som han nu boede Dør om Dør med, idet de kun havde 2 Værelser ved siden af hinanden, medens han hellere ønskede, at de skulde boe hver sin Ende af Huset. Mads Madsen foreslog da Arrestanten at brænde Huset, hvis Overdeet var daarlig, af for ham, for hvilken Gjærning han lovede Arrestanten 20 Rd. foruden Arbejde ved Husets Gjenopførelse. Ogsaa dette Forslag gik Arrestanten ind paa, og de blev enige om, at Branden skulde skee strax efter uden at Mads dog vilde viden Tiden bestemt, samt om, at Ildspaesættelsen skulde skee i et Skur i det sydøstlige Hjørne, for at Mads, da Stedet dannede en Vinkel, strax kunde bemærke Ilden. En Nat kort efter, formeentlig i April, gik Arrestanten over til Stedet og anstiftede efter Aftale Ilden, ved som sædvanligt, at stikke noget medbragt Blaar op i Taget paa det aftalte Sted og antænde dette Blaar ved med en Knappenaal at hæfte et Stykke antændt Fyrsvamp derved. Derefter gik han sin Vei uden at varsle Beboerne, der kun bestod af Mads, hans Moder og Stedfader, og allerede da han var kommet tilbage til sin Broders Huus, kunde han see Mads's Huus staa i Flamme. Stedet nedbrændte næsten heelt, men Beboerne, hvoraf Ingen kom tilskade, fik alt Indboet reddet – efterhaanden betalt de 20 Rd.

For ca. 30 Aar siden skal i Ferup være død en Kapelmester, om hvilken Arrestantens Svigermoder, der havde været Husholderske for ham til han døde, mange Gange fortalte, at han inden sin Død havde forlangt at blive begravet med Bogen "Cyprianus," som han eiede i sin Kiste, og dette var ogsaa skeet. Da Arrestanten troede, at der kunde gjøres Troldkunster ved Hjælp af denne Bog, ønskede han at komme i Besiddelse af den, og han blev ogsaa enig med sin nu separerede Kone om at forsøge derpaa. En Sommernat formeentlig i 1865 gik Arrestanten med sin Kone, der havde medtaget en Spade, til Jordrup Kirkegaard, og gave de sig efter Anviisning af hans Kone, - til at grave i en Grav. Da de endelig kom til en

næsten forraadnet Kiste, fandt de ingen Bog i den, hvorfor de gik bort igjen efter kun tildeels at have kastet Graven til, og senere har han hørt, at det skulde have været i en forkert Grav, de havde gravet.

Dommeren attesterer Anger for Arrestanten Vedkommende, omvendt for Arrestantindens.

1868 Februar 28. **Forhøret** cont.

Huusmand **Mads Madsen** af Harthemark negter under Confront. med **Skjødte** –

Fængslingskendelse for Mads Madsen.

Rapport af Inspectionsbetjent Hoff, om Skjødtes Kunster som klog Mand. (Bilag Nr. 18).

1868 Februar 29. **Forhøret** cont.

Districtslæge **Rosenstand** –

- Intet tilhinder for Gjerning tilgaaet som af Skjødte forklaret, navnlig om Afstand af $\frac{1}{4}$ Alen. Muligt mange flere Hagl i Liget.

Forhøret cont. paa Arrestantindens Bopæl paa Stubdrup Mark.

Christine Hansen, Hans Thuesens Kone, var tilstede, da Arrestanten Hansen efter Mads Hansens Død indfandt sig. Hvad Arrestantinden og Arrestanten Hansen talte om, hørte hun ikke, men selv talte hun en kort Tid med Arrestanten Hansen, og da Arrestantinden havde sagt hende, at hun havde nægtet for Arrestanten Hansen at være gift, forespurgte Comparentinden Arrestanten Hansen, om han ikke vidste, at Arrestantinden havde været gift med Mads, og da han benægtede dette, fortalte Comparentinden ham, at de havde været gifte i flere Aar, hvorover Arrestanten Hansen syntes meget forundret. Comparentinden fortalte tillige Arrestanten Hansen, at Mads var myrdet, og at Arrestanten Skjødte var arresteret som mistænkt for Gjerningen. At Comparentinden ved samme Leilighed skulde have sagt, at nu blev der snart Bryllup i Huset mellem Arrestantinden og Arrestanten Hansen, erindrer hun i al fald ikke. Hun tilføier, at et tilstedeværende stort Skilderi med Mads Hansens og Arrestantindens Navne og Vers i Anledning af deres Bryllup, som hængte paa Væggen, skjulte Arrestantinden, allerede da Arrestanten Hansen var her første Gang.

Arrestanten **Skjødte** paaviste derefter deels hvorledes han har udført Ildspaaættelsen herpaa Huset, deels i Overværelse af Christen Jensen (Smed), hvor og hvorledes han har udført Mordet, hvorom særskilt Rapport vil blive fremlagt.

Rapport af Inspectionsbetjent Hoff (Bilag Nr. 16) Skjødte paaviser Stedet, hvor Mordet foregik (Aaen, - for dette Sted steile Bredder) som 10 Alen derfra Sted hvor Lig blev fundet. Tegninger optagne.

Derefter hvorledes paasat Ild 1) Peder Pedersen, aldeles isoleret paa Marken, 2) S. P. Skjødte og 3) M. Madsens.

1868. Marts 1. **Forhøret** cont. paa Raadhuset i Kolding.

Arrestanten **Mads Madsen** tilstaaer alt Væsentlig overensstemmende med Skjødte.

Arrestantinden **Ane Pedersen** ubekjendt med Arrestanten afbrændt Faders Sted. Eneste Arving – frafalder Erstatning.

Arrestanten **Skjødte** erkjender hendes Uvidenhed.

1868. Marts 2. **Forhøret** cont.

Dommeren bemærker at M. Madsen aflivet sig.

Forhøret cont.

Arrestanten **Hansen** vedkjender sig Breve. Foreholdt, at det af denne Brevvexling tydelig fremgaaer, at Arrestanten har vidst, at det var Anes Ægteskab med Mads, der var til Hinder for hans og Anes Ægteskab, ligesom han under andre Omstændigheder ikke behøvede at skjule sig for Mads, naar han besøgte Ane. – Arrestanten erklærer i den Anledning, at skjøndt han maa vedblive at han ikke før Mads's Død havde bestemt Kundskab om hans Ægteskab med Arrestantinden, havde han dog langt tidligere Formodning om, at Arrestantinden var gift med Mads, og at dette var den Hindring for hans og Arrestantindens Ægteskab, som omtales i deres Breve, og mundtlig mellem dem, og som senere Arrestanten Skjødte skulde skaffe afveien. Han nærede ogsaa, som hans ytringer til Arrestantinden ved Juletid 1868 udviser, allerede dengang Frygt for, at Arrestantinden kunde tænke paa at fremme deres Ægteskab ved at gjøre en Ulykke paa Mads, og hans Mistanke bestyrkedes yderligere, fordi Arrestanten Skjødte, der saavel i Juli som i October lovede at bringe Arrestanten og Arrestantinden sammen i Ægteskab, aldrig vilde aabenbare sine Planer om, paa hvad Maade dette skulde skee, og desuagtet har Arrestanten saavel mundtlig som skriftlig bestyrket Arrestantinden og Arrestanten Skjødte i deres Virksomhed og navnlig lovet Arrestanten Skjødte at paaskjønne ham eller aldrig glemme ham, naar han bragte Arrestanten og Arrestantinden sammen i Ægteskab. Arrestanten nægter imidlertid, at det har været hans Ønske eller villie at fremme Mordet paa Mads, som aldrig ligefrem er bleven omtalt i hans Nærværelse enten af Arrestantinden eller Arrestanten Skjødte; han paastaaer, at han flere Gange har advaret Arrestantinden mod at gjøre en Ulykke enten paa sig selv eller Mads, men i øvrigt har han Intet foretaget for at hindre Arrestantinden eller Arrestanten Skjødte i at foretage noget ulovligt imod Mads, og han har overladt til Arrestanten Skjødte, hvad denne selv vilde foretage sig for at fremme deres Planer, og meent, at Arrestanten Skjødte selv maatte være ansvarlig for hvad han gjorde.

Arrestantinden – der paany foreholdt Arrestanten, baade at hun udtrykkelig har fortalt denne, at hun var gift med Mads, at hun, naar Arrestanten besøgte hende i hendes Hjem, mange Gange har benævnt Mads som sin Mand, at Arrestanten, naar han besøgte hende, netop blev skjult for Mads, fordi denne var hendes Mand, samt at Arrestanten flere Gange, naar han forlod hende, har sagt til hende, at nu skulde hun hjem til sin gamle Mand. Arrestantinden vedbliver ligeledes, at Arrestanten efter deres Samtaler maa kunne have indseet, at Mads skulde dræbes, for at de kunde blive gifte samme, men Mordet paa Mads er dog aldrig med rene Ord blevet omtalt imellem dem, og Arrestanten Hansen har aldrig ligefrem opmuntret dem dertil.

Arrestanten **Skjødte** vedbliver ligeledes – Imidlertid indrømmer Arrestanten, at Mordet paa Mads aldrig med rene Ord er blevet omtalt mellem ham og Arrestanten Hansen, og at Sidstnævnte aldrig ligefrem har opfordret ham til at dræbe Mads; deres Tale er kun gaaet ud paa, at Arrestanten Hansen vilde yde Arrestanten de Ovennævnte Fordele, naar han kunde skaffe ham i Ægteskab sammen med Ane; men det er dette, som Arrestanten Hansen maa have kunnet forstaae ikke at kunne skee uden ved Mads's Mord.

Arrestanten **Hansen** vedbliver Sit – Han indrømmer at have sagt nogle Gange til Arrestantinden, naar han skiltes fra hende, at nu skulde hun hjem til sin gamle Mand, men dette har kun været for Spøg.

Arrestanten **Skjødte** ratihaberede Rapporten af 29de f. M.

Skrivelse fra Sognepræst Grove i Leierskov – Ingen Erstatning.

Rapport fra Inspectionsbetjent Hoff.

Mariane Skjødte født Christensen, Arrestantens fraseparerede Hustrue – om Krænkelser af Gravfreden og Mandens Forskrivelse til Fanden.

1868. Marts 3. **Forhøret** cont.

Huusmand **Søren Pedersen Skjødte**, Broder til Arrestanten Skjødte, forklarer om Branden som Arrestanten – fik med Nød reddet Kone og Børn. Gjort bekjendt med Broders Tilstaaelse, kan han ikke tænke sig anden Grund til Arrestantens Forbrydelse end den, at han, som var uden Beskjæftigelse, maaskee har ønsket Arbejde ved Stedets Gjenopførelse, hvilket han ogsaa fik. Comparenten nægter selv at have haft Fordeel ved Branden; han paastaaer at af Husets 13 Fag var kun de 9 assurerede for 200 Rd. og deraf fik han kund udbetalt 192 Rd, saa at han for at gjenopføre Stedet maatte gjøre en Gjæld af 200 Rd. Endvidere mistede han som meldt endeel Indbo hvoraf Intet var forsikkert, saa at han herpaa antager at have havt et Tab af ca. 40 Rd – forlanger dog ingen Erstatning.

Peder Sørensen Skjødte, Arrestanten Skjødtes Fader – Comparenten og Kone eiede, da de vare paa Aftægt, kun en Væv og nogle Klæder. Væven og nogle af Klæderne, af Værdi i alt ca. 30 Rd., brændte, men for det Comparenten herved tilføiede Tab, idet Indboet ikke var assureret, fordrer han ingen Erstatning – Det er ham bekjendt, at Arrestantinden i forrige Aars Sommer og Efteraar tidt forlod sit Hjem og begav sig til Kolding, deels til Dands, deels til Arrestanten, og at hun var anset som et løsagtigt Fruentimmer, medens hendes Mand baade var skikkelig og arbeidsom.

Arrestantinden – forklarede, at da Arrestanten Hansen var hjemme hos hende i November 1866, hang hendes Brudebrev i Rammen paa Væggen, saa at Arrestanten Hansen ogsaa deraf kunde see, at hun var gift med Mads. Ved Juletid f.A. fik hun imidlertid nogle nye Billeder, og hun tog da Brudebrevet ud af Rammen og lagde det i Klædeskabet, hvor det blev liggende, ligetil næste Juul, og satte et af Billederne i Rammen i stedet for. Sidste Juul satte hun imidlertid atter Brudebrevet i Rammen og klinede Billedet paa Væggen. Alt dette er imidlertid skeet uden Hensyn til hendes Forhold til Arrestanten Hansen, hvem hun vedbliver at have meddelt, at hun var gift, allerede da hun 3die Gang var sammen med ham. Paa Anledning erkjender Arrestantinden, at hun i October 1866 har oprettet reciprokt Testamente med sin afdøde Mand, med hvem hun dengang ingen Børn havde; men – uden at hun dengang tænkte paa at sikkre Arrestanten Hansen hendes og Mads's samtlige Eiendele.

Skrivelse fra Herredsfoged Saxild i Ands med flere Herreder. (Bilag Nr. 22) – om Gravfred.

1868. Marts 4. **Forhøret** cont.

Muurmester ___**Gynter** af Kolding forklarede – Arrestanten Skjødte) arbeidet hos ham siden 1861, Forhold har stedse været godt i –

Muursvend **P. Andersen** forklarede – Arrestanten (Skjødte) saa flink som han kunde være.

Reebslager **Anders Larsen** forklarede – Arrestanten Skjødte boede hos ham fra April til October F.A. Intet paa hans Forhold at klage.

Arrestanten **Skjødte** – af Uvenskab til Broder satte Ild paa – havde Sav med Nat 2-3 December.

Skrivelse fra Justitsministeriet (Bilag Nr. 27).

Efterfølgende Eiendomme fra den Tid de afbrændte, stode forsikkrede for de vedføjede Summer, nemlig:

1. Søren Pedersen Skjødtes Huus paa Harthe Mark, afbrændt den 30/31 Mai 1858, for 200 Rd.
2. Peder Pedersens Huus paa Stupdrup Mark, afbrændt den 11te August 1860, for 350 Rd;
3. Peder Jensen GJestens Huus paa Harthe Mark, afbrændt den 21/22 Marts 1861, for 320 Rd.;

at de til Brandlidte indbetalte Erstatningssummer udgjøre henholdsvis 192 Rd., 343 Rd. 48 Sk og 267 Rd., og at der – ønskes nedlagt Paastand paa Erstatning af disse Beløb foruden 15 Rd., der er udredet i Taxationsomkostninger, eller i alt 817 Rd. 48 Sk.

1868. Marts 5. **Forhøret** cont.

Els Cathrine Jørgensen (Vind) Hans Andersen Kroghs Kone - Brandforhør Nr. 14 ratihaberet – forlanger ingen Erstatning.

Murer **Peder Jørgensen** ligeledes.

Murer og Tømrer **Niels Pedersen** forklarede – senere har Arrestanten Skjødte havt et daarligt Rygte paa sig – mistænkt for at give sig af med Fosterfordrivelse.

Pigen **Ane Marie Christensen** tjent afdøde M. Hanseni 3 Aar til afvigte November.

Det er hende bekjendt, at Arrestantinden blev Kjæreste med Arrestanten Hansen, og hun har ogsaa flere Gange besørget Breve imellem dem og seet Arrestanten Hansen hjemme hos Arrestantinden, hvor han blev skjult, for at Mads ikke skulde see ham. Hun paastaaer, at Arrestantinden ligetil den sidste Tid fortalte hende, at hun havde foregivet for Arrestanten Hansen, at hun ikke var gift med Mads, men kun paa en Maade tvungen til at skulle gifte sig med Mads, og Comparentinden nægter enten selv at have sagt til Arrestanten Hansen eller have hørt Arrestantinden sige til ham, at hun var gift med Mads, hvilket hun vedbliver, skjøndt Arrestantinden, som blev fremstillet, foreholdt hende, at Comparentinden i Hjemmet maa have hørt Arrestantinden omtale Mads som sin Mand for Arrestanten Hansen. Det Eneste Comparentinden vil have yttret for Arrestanten Hansen er, at hun engang for lang Tid siden, kort efter at Arrestantinden var bleven bekjendt med Dragonen, har paa dennes Spørgsmaal om, hvad Mads var for en Karl, yttret at han var gammel, og at Dragonen kunde blive gift med Ane, naar hun blev Enke, hvilket altsaa forudsatte, at Ane var gift med Mads, men muligvis har Dragonen forstaaet det saaledes, at Ane først skulde giftes med Mads.

Anholdt.

Ane Cathrine Hansen, Thomas Pedersens Enke – Arrestanten Skjødtes Svigermoder – fortalt ham om Kapelmesteren begravet med Cyprianus.

Arrestanten **Skjødte** erklærede paa Anledning, at skjødnt der har været Beboere i de 3 Bygninger, han har afbrændt, har han dog ikke anseet disses Liv udsat for Fare. Da han stak Ild paa sin Broders Huus, forblev han nemlig selv vaagen og vilde have gjort Anskrig, hvis hans Fader ikke var vaagnet; og da han de 2 andre Steder var kjøbt til Forbrydelsen, antog han, at de Vedkommende som omtrent selv vidste Tiden, selv vilde passe paa. Samtlige 3 Huse vare beliggende afsides i flere Hundrede Alens Afstand fra andre beboede Bygninger.

Ane Marie Christensen, der nu forklarede, at i Begyndelsen af Arrestantindens Bekjendtskab med Dragonen i Høsten 1866, vidste Dragonen endnu Intet om at Ane var gift med Mads. Anholdte blev nemlig dengang flere Gange af Arrestantinden sendt ind til Kolding for at hente Dragonen og bringe ham Arrestantinden i møde, og ved disse Leiligheder spurgte Dragonen hende, om Ane snart skulde giftes med Mads. – Om Dragonen fra den Tid eller senere har vidst, at Ane var gift med Mads, veed hun ikke, men hun har ikke sagt ham det, fordi Arrestantinden havde forbudt hende det, og han har aldrig spurgt hende derom.

Da Dragonen i October f.A. var ude hos Arrestantinden, sammen med Arrestanten Skjødte, hørte Anholdte, da hun igjennem Kjøkkenet, hvor Arrestantinden og Dragonen opholdt sig, Arrestantinden sige til Dragonen: "Nu kommer Du ikke igjen førend han er død"; hvilket ikke kunde forstaaes anderledes, end at Mads skulde være død, inden Dragonen næste gang kom i Huset, hvilken Yttring allerede dengang undrede Anholdte. Arrestantinden har ofte sagt til Anholdte, at Mads skulde døe inden Aaret var omme, hvilket hun var bleven spaaet heri Kolding.

1868. Marts 7. **Forhøret** cont.

Arrestanten Skjødte – Intet mod Erstatningspaastanden – muligt at var 1863 opgravede Liget.

Dommeren bemærker –

Arrestantinden forklarede, at de Gange hun var i Besøg paa Munkebomark, har hun ikke omtalt, at hun var gift med Mads, hvorom hun ikke blev spurgt. Hun nægter at have forbudt Pigen Ane at fortælle Dragonen at hun var gift med Mads.

Arrestanten **Hansen** indrømmede at have i Juli f.A. givet Arrestantinden en Ring. Han nægter at have yttret til Arrestantinden, at der var Mange i samme Forhold som han og hun, nemlig at en gift Kone havde en Kæreste, med hvem hun skulde giftes efter sin Mands Død.

Arrestanten **Skjødte og Arrestantinden** vedbleve om Arrestanten Hansens Vidende om Ægteskab og Mord.

Arrestanten **Hansen** vedblev.

Skrivelse fra Assessor Behrend til Politikammeret i Veile.

1868. Marts 8. **Veile Politiret. Forhør.**

Mariane Christensen, Peder Pedersen Skjødtes fraskilte Hustrue – Gravfreden.

Forhøret sluttet.

1868. Marts 20. **Skrivelse** fra Justitsministeriet.

Allerhøieste Recript, hvorved anordnes en Commission (Assessorerne Cold og Behrend) til yderligere Undersøgelse og paakjendelse af nærværende Sag.

1868. Marts 24. **Actionsordre**. Nr. 1 for Mord, Brandstiftelse og Krænkelse af Gravfreden. Nr. 2 og 3 for Meddeelagtighed i Mord.

1868. April 7-14. **Comissionsmøder**

1868. April 17. **Rapport** fra Overbetjent Christensen.

Arrestanten **Skjødte** afgav – at skjødnt han vel for sin Defensor har den 14de dennes, da han paa egen Begjæring blev fremstillet for ham, tilbagekaldt sin i Retten afgivne Tilstaaelse om Mordet paa Mads Hansen, tre Brandstiftelser m.m, men han erkjender, at denne Fragaelse er en complet opdigtet Historie, som han er forlediget til af sine Medarrestanter Gram og Johansen at afgive, hvorimod det, han har forklaret til Protocolen er fuldstændig Sandhed og tilgaaet i Eet og Alt, som deri er nedskrevet.

Arrestanten **Niels Johansen**. (Arrestanten fortalte sin Bedrifter.)

Arrestanten **Christen Christensen Gram**. (do.)

1868. Marts 21. **Commission**

1868. Marts 21. **Forhøret** cont.

Arrestanten **Niels Johansen** ratihaberede Rapporten.

Arrestanten **Andreas Christian Christensen Gram** (ligesaa.)

Sagens Optagelse

1868. Mai 5. **Sagen** reassumeret. Forhøret cont.

Arrestanten **Skjødte** forklarede paa Anledning, at han kun 2 Gange har talt med Arrestanten Hansen, nemlig i Juni og October f.A. – Ved deresSamtale i Juni f.A., under hvilken Arrestantinden ogsaa var tilstede, yttrede baade Arrestanten Hansen og Arrestantinden, at de vilde vente paa at blive gifte med hinanden, om det saa varede til de bleve 50 Aar. Og da Mads og hans Helbredstilstand samtidig blev omtalt, slutter Arrestanten heraf, at Arrestanten Hansen allerede dengang vidste, at Arrestantinden var gift med Mads. Arrestanten erindrer derimod ikke, at han allerede dengang lovede Arrestanten Hansen at fremme Arrestanten Hansens Ægteskab med Arrestantinden. Dette var derimod Tilfældet, da de den 3die October f.A. fulgtes fra Kolding til Stubdrup, og paa Veien dertil var det, at det blev omtalt mellem dem, at Mads skulle skaffes af Veien paa en saadan Maade, at Arrestanten Hansen efter Arrestantens Mening nødvendigviis maatte forstaae, at der var Tale om et Mord paa Mads. Ved samme Leilighed var det, at Arrestanten Hansen lovede Arrestanten de 200 Rd. m.v. for at skaffe ham sammen med Arrestantinden, og omtalte Arrestanten Hansen da, at han til Foraaret vilde tage Tjeneste hos Arrestantinden som Karl og gifte

sig med hende henad Sommeren, hvilken Fremgangsmaade han aabenbart vilde bruge for at afvende Mistanke fra ham for at være delagtig i Mordet paa Mads. Hvorfor Arrestanten og Arrestantinden ikke ligefrem have udtalt deres Planer om Mads's Mord for Arrestanten Hansen enten mundtligt eller i Brevene, kan Arrestanten ikke sige. Dog bemærker han med Hensyn til Brevene, at han frygtede, at de kunde falde i Hænderne paa andre. Grunden til denne deres Forsigtighed har imidlertid ingenlunde været den, at de frygtede, at Arrestanten Hansen skulde misbillige deres Planer. Mellem Arrestanten og Arrestanten Hansen har der aldrig været omtalt eller antydnet nogen anden Maade, hvorpaa Mads kunde skaffes af Veien end Mads's Mord. Navnlig har Arrestanten Hansen end ikke vidst, at Arrestanten gav sig af med overtroiske Kunster. Som ovennævnt faldt Arrestantens og Arrestanten Hansens Samtale den 3die October f.A. paa Veien fra Kolding til Stubdrup, mens de vare ene. Hjemme hos Mads havde Arrestanten, Arrestantinden og Arrestanten Hansen ingen samtidig Samtale. –

Arrestantinden, der vedblev, at hun ved sine 2 første Sammenkomster med Arrestanten Hansen, havde indbildt denne at hun ikke var gift med Mads, men kun ved et Slags Testamente bundet til ham, og havde Arrestanten Hansen da yttret, at han vilde vente efter hende i 3 Aar. Da de efter deres 3die Sammenkomst fulgtes ad fra en Dandsebod i Kolding ad hendes Hjem til, var det, at hun sagde til Arrestanten Hansen, at han ikke skulde vente efter hende, thi de kunde dog ikke faae hinanden, da hun var gift med Mads, og hertil svarede Arrestanten Hansen, at han dog vilde vente efter hende i 3 Aar, som tidligere aftalt. Fra den Tid vidste Arrestanten Hansen altsaa, at hun var gift. Naar hun foretog sine Reiser til Fyen, som varede nogle Dage, indbildte hun sin Mand, at hun tog til Kolding og syede, og han var altsaa uvidende om hendes Reiser. Saagodtsom hver Gang hun var sammen med Arrestanten Hansen var deres paatænkte Ægteskab paa Bane. Fra hvilken Tid Arrestanten Hansen har vidst eller kunnet indsee at deres Ægteskab skulde fremmes ved et Mord paa Mads, kan hun ikke sige bestemt. Hun troer vel, at det allerede har været Tilfældet fra Juni f.A., men i alt fald maa det have været Tilfældet fra den 3die October f.A., da hun nemlig bemeldte Aften eller Nat sad med Arrestanten Hansen ude i Haven, sagde hun til Arrestanten Hansen: "Min Mand vil ikke skilles fra mig, Vor Herre vil ikke skille os ad; der er altsaa ikke andet for, end at han bliver skaffet af Veien paa anden Maade." Hertil svarede Arrestanten Hansen vel intet, men gav sig til at lee, men efter Arrestantindens Mening kan han i al fald fra det Øieblik af ikke have været uvidende om Mordplanen mod Mads. Naar hun og Arrestanten Skjødte ikke have udtalt sig tydeligere om denne Plan til Arrestanten Hansen, har Grunden kun været den, at Arrestanten Hansen efter hendes Mening godt har kunnet forstaae, hvad der var Tale om. Og naar hun ikke i Brevene har udtalt sig tydeligere, har Grunden været den, at Arrestanten Hansen til hende har udtalt sin Frygt for, at hendes Breve skulde falde i andres Hænder. At Arrestanten Hansen vilde misbillige Planen har hun aldrig frygtet for. Mellem hende og Arrestanten Hansen har der ikke været omtalt nogen anden Maade, hvorpaa deres Ægteskab kunde fremmes end Mads's Mord. Hun har nok sagt til Arrestanten Hansen, at Arrestanten Skjødte havde Bøger, der kunde skille Ægtefolk ad, men der har ikke været Tale om, at deres Ægteskab skulde fremmes ved overtroiske Kunster af Arrestanten Skjødte. –

- det er nok muligt, at Arrestantinden den 3die October har sagt til Arrestanten Hansen: "Nu kommer du ikke igjen førend han er død." Dog erindrer hun ikke bestemt at have brugt denne Yttring. Arrestanten Hansen har flere Gange spurgt om, hvad Arrestantindens og Mads's Eiendele vare værd, hvortil hun har svaret 3 af 4,000 Rd. Da Arrestanten Hansen efter Mads's Død var ovre hos hende og var blevet underrettet om, hvad der var skeet, sad han ved hendes Seng og lo og var fornøiet. Hun sagde da til ham, at han ikke skulde være saa fornøiet og glad, da han nok skulde komme med ligesom de andre. Men hertil svarede

Arrestanten Hansen, at det skulde han nok blive fri for; thi han vilde sige, at han ikke havde vidst, at hun var gift og ingen Deel havde i Mordet, og naar han blev holdt fast derved, kunde Øvrigheden ikke gjøre ham noget. Oplæst og ratihaberet. Arrestantinden afført.

Arrestanten **Hansen** blev foreholdt de foregaaende af Arrestanten Skjødte og Arrestantinden afgivne Forklaringer, samt formanet til Sandhed, men han henholdt sig til det forrige, idet han benægtede Rigtigheden af de afgivne Forklaringer og navnlig at det af Arrestanten Skjødte skulde være sagt ham ligefrem, at Mads skulde skaffes af Veien, eller i øvrigt brugt saadanne Udtryk, at det var aabenbart, at der sigtedes til Mads's Død. Ligeledes benægter han, at Arrestantinden har sagt ham, at Mads maatte skaffes af Veien, da han ikke vilde skilles fra hende og Vor Herre heller ikke vilde skille dem ad, eller at han efter Mads's Død skulde have udtalt sig for hende om, hvorledes han vilde bære sig ad, naar han kom i Retten. Han blev derefter forelæst de af Christiane Hansen, Thuesens Hustru samt af Ane Marie Christens afgivne Forklaringer, og medens han ikke har noget at erindre mod den førstes, maa han derimod benægte den sidstes Forklaring, forsaavidt den gaaer ud paa, at hun skulde have sagt til ham, at han kunde blive gift med Ane, naar hun var bleven Enke, eller at Arrestantinden skulde have sagt til ham, "nu kommer Du ikke igen, førend han er død." Arrestanten blev derefter paany foreholdt de af de fremlagte Breve forekommende Udtryk, men han paastaaer, at han ved det, der omtales i samme, som Peder skulde faae istandsat, og Arrestanten ikke vilde glemme ham, ikke har tænkt sig andet, end at Arrestanten Skjødte skulde skaffe ham og Arrestantinden sammen i Ægteskab. Han angiver nu, at han har tænkt sig, at Mads skulde udacorderes af Stedet. Han tilføjer, at ved Juletid 1866, da Arrestantinden besøgte ham paa Fyen, omtalte hun, at hun ønskede, hun var død, og vil Arrestanten da have sagt til hende at hun da ikke maatte gjøre en Ulykke enten paa sig selv eller paa Mads, hvorved han sigtede til Mads, men dengang kjendte han endnu ikke Arrestanten Skjødte, og havde altsaa ikke nogen Tanke om, at Arrestanten Skjødte skulde tage Mads af Dage. Han paastaaer nu ogsaa, at han ikke engang senere har fattet nogen saadan Tanke, men at han alene vil have tænkt sig at Hindringen for deres Ægteskab blev fjernet ved, at Mads blev udacorderet eller fik sit Ophold paa Stedet. Han maa saaledes berigtige sin tidligere under Sagen afgivne Forklaring, der paany blev ham foreholdt, forsaavidt den afviger fra hans nu afgivne og erkjender ikkun, at han har havt Formodning om, at Arrestantinden og Mads vare gifte, men derimod ikke, at han nogensinde efter Juul 1866 skulde have gjort sig nogen Tanke om, at det var Planen at rydde Mads af Veien.

1868. Mai 7. **Skrivelse** fra Undersøgelsescommissionen til Jerlev, Brusk Herreders Contoir, hvorved udbedes Pigen Ane Marie Christensens Forhør 5. Marts 1868, C. p. 5-7, afgivne Forklaring beediget. –

1868. Mai 9. **Beskikkelse** af Cancelliraad Kralund til Defensor i dette Tingsvidne.

1868. Mai 15. **Andst med fl. (Jerlev Brusk) Herreders Extraret.**

Pigen Ane Marie Christensen **beediger** sin i Forhør 5te Marts 1869, C. p. 5-7 afgivne Forklaring.

1868. Mai 19. **Forhøret** cont.

Sidstnævnte Skrivelse fremlagdes.

Arrestanten **Hansen** benægter og vedbliver under Confrontation med Arrestanten Skjødte og Arrestantinden.

Forhøret sluttet.

Sagens Gjenoptagelse.

1868. Juni 4. **Commission**

1868. Juni 25. **Commissions-Dom**

Efterat der i Anledning af en opstået Formodning om, at Huusmand Mads Hansen af Stubdrup Mark i Veile Amt, der i December Maaned f. A. var fundet druknet i Vester Nebel Aa, var bleven myrdet, uden at det ved den af den ordinaire Underdommer indledede Undersøgelse var lykkede at tilveiebringen nærmere Oplysning desangaaende, og navnlig om Gjerningsmanden til Mordet, ved Allerhøieste Rescript af 21de Februar var overdraget undertegnede Criminalretsassessor Behrend at fortsætte den i fornævnte Anledning paabegyndte Undersøgelse og i øvrigt foretage de nødvendige Skridt for at tilveiebringe Oplysning i den nævnte Sag, og den saaledes nedsatte Undersøgelsescommission havde tilendebragt sine Undersøgeselser og om Udfaldet af samme gjorde Indberetning til Justitsministeriet – er det ved Allerhøieste Commissorium af 20de Marts næsteften overdraget nærværende Commission yderligere at undersøge og paakjende den nævnte Sag, under hvilken de efternævnte Personer tiltales for de ved hver især anførte Forbrydelser, nemlig:

- 1) Arrestanten Peder Pedersen Skjødte for Mord, Brandstiftelse og Krænkelse af Gravfreden,
- 2) Arrestantinden Ane Pedersen, Mads Hansens Enke, og
- 3) Arrestanten Hans Christian Hansen, Begge for Meddelagtighed i Mord.

1. Arrestanten Peder Pedersen Skjødte er ved egen og det i øvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i de tre ham paasigtede Forbrydelser, og hvad først angaar Sigtelsen for Mord, ere de nærmere Omstændigheder herved efter det Oplyste og navnlig ogsaa Arrestantinden Ane Pedersen, Hansens Enkes Forklaring og Tilstaaelse i det Væsentlige følgende:

1. Efterat der den 3die December f.A. var indkommen en Anmeldelse til Jerlev-Brusk Herreders Comptoir i Kolding om, at Huusmand Mads Hansen af Stubdrup Mark var fundet druknet i Vester Nebel Aa, og Fogden i den Anledning havde indfundet sig paa den Afdødes Bopæl, samt den constituerede Districtslæge ved en foreløbig Undersøgelse af Liget havde forefundet et rundt Hul aldeles ligt et Skudskaar i Underlivet med tilsvarende Hul i den afdødes Klæder, uden at det oplystes, hvorfra dette hidrørte, idet det angaves, at Saaret muligen kunde hidrøre fra Spidsen af en Brandhage, som var benyttet til at drage Liget op af Vandet med, blev der den 6te f. M. foretaget en legal Obductionsforretning af Physicus og Districtlægen, ved hvilken der ifølge det af dem afgivne visum et pertum fandtes i Hjertehulen, omtrent 1 Tomme under Brystbenets Spids og og lidt til venstre for Midtlinien et Saar af cirkelrund Form, hvis Diameter var $1\frac{1}{4}$ Tomme, og hvis Rande vare let takkede og i den øverste Del af Underlivshulen en Del Hagl (11 af 12), samt en større Klump, der viste sig at være Papir, hvorpaa man endnu kunde læse det Trykte, ligesom der til højre og til venstre derfor i det Maven opfyldende Blodcoagel fandtes Stykker af Tøi, baade Lærred og Vadmel. Obducenterne erklærede derhos, at Saaret var et absolut dødeligt Skudskaar, og ikke frembragt med nogen Brandhage, at den afdøde dog maatte antages endnu at have aanded efterat være kommen i Vandet, om end Aandedrættet kun havde været svagt og Bevidstheden borte, samt at der efter samtlige

Omstændigheder, navnlig ogsaa Skuddets Retning, neppe forelaa noget Selvmord. Under den fortsatte Undersøgelse angav Arrestantinden, at hendes Mand var bleven dræbt af Arrestanten Skjødte uden Foranledning fra hendes Side og endog imod hendes udtrykkelige Formaning for at bringe hende sammen i Ægteskab med Arrestanten Hansen, hvem hun havde lært at kjende, medens han var i Militærtjeneste i Kolding som Dragon, men Rigtigheden deraf benægtede Skjødte i længere Tid, indtil han for Undersøgelser-Commissionen afgav Tilstaaelse om at have myrdet afdøde Mads Hansen, efter dennes Hustru Arrestantindens Tilskyndelse, hvilket denne nu ogsaa erkjendte.

Arrestantinden, der i Marts 1861 i en Alder af 17 Aar var efter hendes Faders Raad bleven gift med hendes afdøde Mand, der da var 36 Aar gammel, følte sig ikke lykkelig i sit Ægteskab, skjøndt hun erkender, at hendes afdøde Mands Forhold mod hende stedse var godt, og kom efterhaanden i Forhold til andre Mandspersoner. I efteraaret 1866 traf hun saaledes sammen med Arrestanten Hansen paa en Dandsebod i Kolding og mødtes de derefter jevnligt og havde legemlig Omgang med hinanden, idet hun efter sin Forklaring havde fattet Kjærlighed til ham, ligesom han den 15de November f.A. besøgte hende i hendes Hjem og endog tilbragte Natten sammesteds, uden at hendes Mand skal have mærket hans Nærværelse. Efterat Arrestanten Hansen var vendt tilbage til sit Hjem i Fyen, besøgte hun ham der den 27de December, men forholdet blev derefter afbrudt, indtil hun i det paafølgende Aars Mai Maaned henvendte sig til sit Sødskendebarn Arrestanten Skjødte, hvem hun betroede sit Forhold til Hansen og sit Ønske om at blive af med sin Mand, i hvilken Anledning Skjødte, der lovede at tage sig af Sagen, tilskrev Arrestanten Hansen et Brev, som havde til Følge, at denne i Juni Maaned reiste til Kolding og fornyede Forbindelsen med Arrestantinden, samt gjorde bekjendtskab med Arrestanten Skjødte. Under stadig Brevvexling fortsattes Forbindelsen og i Juli Maaned gjorde Arrestantinden et Gjenbesøg hos Arrestanten Hansens Familie, ligesom Arrestanten Hansen i October f. A. paa Hjemveien fra Randers, hvor han havde været indkaldt til Tjeneste, lagde Veien over Kolding og en Aften, ledsaget af Arrestanten Skjødte besøgte Arrestantinden i hendes Bopæl.

Efter Arrestantindens Forklaring har hun lige fra det Øieblik hun blev bekjendt med Arrestanten Hansen, hvem hun allerede 3die Gang, de var sammen, vil have fortalt, at hun var gift, næret det Ønske at blive af med sin Mand, og har hun ogsaa til Arrestanten Hansen yttret Haab om at han vilde døe om 1 eller 2 Aar, da han havde et svagt Hjerte, men da hun i Mai 1867 henvendte sig Arrestanten Skjødte om at blive af med sin Mand, var det hende allerede bevidst, at dette ikke kunde skee paa anden Maade end ved at han tog Livet af ham, hvilket Skjødte ogsaa strax villig gik ind paa, ligesom der ogsaa under Sammenkomsten med Arrestanten Hansen den 5te Juni blev talt om at skaffe Mads Afveien paa en saadan Maade, at det maatte forstaaes, at han skulde dræbes, skjøndt dette ikke ligefrem udtaltes, og billigede Arrestanten Hansen efter hendes Forklaring deres Aftale og lovede ikke at glemme Arrestanten Skjødte. Denne Arrestant har derimod paastaaet, at der dengang endnu ikke var Tale om at der skulde øves noget Ondt mod Mads, skjøndt han lovede dem sin Hjælp, for at de kunde komme sammen. Efterat Arrestanten Hansen var reist hjem igjen i Juni Maaned f. A., har Arrestantinden efter Arrestanten Skjødtes Forklaring hyppigt talt med ham om at rydde hendes Mand Mads afveien og efter de gjensidige Besøg i Juli og October i tiltagende Grad opmuntret ham og presset ham til at udføre Gjerningen og flere Gange sendt sin Mand ind til Arrestanten Skjødte, for at denne efter Aftale skulde dræbe ham, naar han fulgte ham hjem, hvilket imidlertid ikke skete, da han ikke kunde bestemme sig dertil. Arrestanten Skjødte skulde efter sin Forklaring have 300 Rd. af Arrestantinden, ligesom Arrestanten Hansen havde lovet ham 200 Rd., medens Arrestantinden derimod forklarer, at Arrestanten Skjødte først forlangte en Sum Penge, maaske 300 Rd.

men dog lod sig nøie med et Sæt Bryllupsklæder samt Mads's Klæder, naar han var død, ligesom hun i løbet af Sommeren lod ham faae Smør 4 af 8 Sk. pr. Pd. billigere, end han kunde faae hos Kjøbmanden. For at faae en bekvem Leilighed til at udføre Mordet, om hvis Udførelse Arrestanten Skjødte og Arrestantinden erkjende begge at have været fuldstændig enige, indgav Sidstnævnte sin afdøde Mand Ideen om at lade opføre en Vognport ved Hjælp af Arrestanten Skjødte, hvorved denne kunde faae Anledning til at komme i Huset. Arrestanten Skjødte kom ogsaa fredagen den 29de Novbr. f.A. over til Mads Hansens Bolig i Stubdrup og medbragte Krudt og Hagel samt en dobbeltløbet ladt Bøsse, som han dog tog med hjem om Aftenen, men medtog den paany Løverdags Morgen og skjulte den i Tørvehuset de følgende Dage. Mandag Eftermiddag den 2den December gik Arrestanten og afdøde Mads Hansen, der vare blevne enige om at stjæle et Træ i den nærliggende Skov, hvilket Arrestantinden netop havde tilraadet dem at tage sammesteds i stedet for i en fjernere liggende, for at det paatænkte Mord, naar det var udført, lettere kunde faae Udseende af et Selvmord, ud for at udsøge et saadant, som de kunde stjæle samme Nat, og tilbragte derpaa Aftenen sammen, idet Arrestanten og Arrestantinden aftalte endog i Mads Hansens Overværelse, der var tunghør, at Mordet skulde udføres samme Nat, og forblev Arrestantinden, der paa Grund af sin frugtsommelig Tilstand ikke kunde sove, oppe, efterat hendes Mand og Arrestanten vare gaaede til sengs, og vækkede dem Klokken omtrent 1½, efterat have lavet Kaffe til dem, som de drak, hvorpaa de forlode Huset Klokken omtrent 2. Arrestanten Skjødte, der foruden en Saug medtog sin i begge Løb med Hagel ladte Bøsse, under Paaskud af, at de muligen kunde træffe nogle Ænder i Aaen, fulgte nu med afdøde Mads Hansen, idet han gik paa dennes høire Side og bar Bøssen i venstre Arm, over Ferup Veien og langs med Vester-Nebel Aa, og da de kom til et Gjærde tæt ved Aaen, spændte han Hanen paa det venstre Løb for at fuldbyrde Mordet. Da de vare komne over Gjærdet, aftrak Arrestanten derpaa, idet Bøssen hvilede i hans venstre Arm, den spændte Hane, idet han var vis paa, at Skuddet efter deres Stilling til hinanden maatte ramme Mads, der ikkun var fjernet fra Bøsseløbene i en Afstand af ¼ Alen, i Brystet eller Underlivet, og i den bestemt Hensigt efter den forud lagte Plan at dræbe ham. Efter hans Forklaring sagde Mads Hansen, efterat Skuddet havde truffet, ikke Andet end: "Aa ja ja", og styrtede derefter af sig selv i Aaen, idet Bredderne paa det Sted, hvor de gik, vare meget steile, og Arrestanten lod ham ligge og gik hjem til Arrestantinden og fortalte hende det passerede, medens Sidstnævnte dog paastaaer, at Arrestanten ikkun sagde, at han havde pirret Mads i Aaen, men ikke, at han havde skudt ham, hvilket hun først vil have faaet at vide, da Haglene ved Obductionsforretningen bleve fundne i Liget. Efterat Arrestanten havde spist og drukket hos Arrestantinden og prøvet 2 af den Myrdedes Frakker og en Vest, samt aftalt, hvad de skulde forklare om det Passerede, gik han hjem om Morgenen, men kom igjen om Middagen og deeltog med en Nabo i at lede efter Liget, som ogsaa af denne blev fundet liggende i Aaen i en kort Afstand fra det Sted, hvor den Myrdede efter Arrestantens Forklaring var styrtet i Vandet.

Arrestanten Skjødte, der i øvrigt har forklaret, at han aldrig havde havt et ondt Ord med afdøde Mads Hansen, men tvertimod levede med ham, som de vare gode Venner, er saaledes overbeviist at have efter Tilskyndelse af dennes Hustru, Arrestantinden Ane Pedersen, med Overlæg skilt ham ved Livet.

Forsaavidt Arrestanten endvidere sigtes for Brandstiftelse, er han paa samme Maade overbeviist at have gjort sig skyldig i 3 Brandstiftelser.

Han har saaledes Natten mellem den 30te og 31te Mai 1858 uden foregaaende Aftale med Nogen stukket Ild paa et Huus paa Harthe Mark, der tilhørte hans Broder Søren Pedersen Sjkjødte, hos hvem han dengang opholdt sig og hvem han var bleven vred paa, uden at han nu vil kunne erindre hvorfor. Foruden

Arrestantens Broder og dennes Hustru Sidsel Marie Jensen samt 2 smaa Børn var Huset beboet af hans Forældre Peder Sørensen Skjødte og Hustru, som vare paa Aftægt hos Sønnen. Da Arrestanten kom hjem om Aftenen forinden de Andre og var alene, tog han en Haandfuld Blaar paa Loftet og stak den op i Taget udvendig paa Husets vestre Gavl længst borte fra Sovekamrene, der vare i den østre Ende af Huset, som var bygget i en Vinkel, og da Familien derefter var kommen hjem og gaaet iseng med Undtagelse af hans Fader, gik han ud, slog Ild i et Stykke Fyrsvamp og hæftede derpaa den brændende Svamp ved Hjælp af en Knappenaal fast i Blaarene. Idet Arrestanten nu antog, at Ilden nok vilde fænge af sig selv, gik han igjen ind i Huset og i Seng i samme Værelse, hvor hans Fader ogsaa var gaaet til sengs Klokken mellem 12 og 1. Noget efter stod Huset i lys Lue og nedbrændte aldeles, men Beboerne opdagede Ilden itide og redde dem ud af Huset, ligesom endeel Indbo blev reddet. Ved Branden, som Arrestanten vil have foranlediget fornemmelig for at hævne sig paa Broderen, men tillige for at faa Arbejde ved Stedets Gjenopbyggelse, led Søren Pedersen, skjøndt Stedet var assureret for 200 Rd, hvoraf blev udbetalt 192 Rd, Tab, idet kun de 9 Fag af 13 vare assurerede, ligesom der ogsaa brændte for omtrent 40 Rd. uassureret Indbo hos ham, og hans Fader mistede Indbo og Klæder til en Værdi af c. 30 Rd., men Begge have frafaldet Krav om Erstatning.

Arrestanten har derhos efter sin Forklaring efter Forslag af Arrestantindens Fader, afdøde Peder Pedersen Teglbænder, sat Ild paa dennes Huus paa Stubdrupmark, der afbrændte Natten til den 11te August 1860, idet afdøde Peder Pedersen efter Angivende havde lovet ham, at han, naar han vilde afbrænde Stedet for ham, der var daarligt og raadent, skulde faae Arbejdet ved dets Gjenopbyggelse og i Arbejdsløn samt for Brandstiftelsen faae i alt 50 Rd. Da Arrestanten var gaaet ind herpaa, gik han den paagjældende Nat hen til Stedet, der bestod af et Stuehuus og et ligeoverfor beliggende Udhus, stak noget Blaar op i Taget paa Stuehusets nordvestlige Hjørne ved et til samme stødende Halvtags Tørvehuus, antændte et Stykke Fyrsvamp og heftede den brændende Svamp i Blaaret, hvorefter han, der antog, at Ilden vilde fænge, gik hjem igjen uden at vække det antændte Huses Beboere, der laa og sov omtrent midt i Huset og ikke vare underrettede om, at Ilden vilde blive paasat den Nat. Stuehuset nedbrændte heelt, hvorimod Udhuset blev staaende, men Beboerne, der bestode af Eieren og hans ovenmeldte Datter samt daværende Tjenestdreng, nu Murer Peder Jørgensen og et Fruentimmer Else Cathrine Wind, Kroghs Hustru, der var i Besøg tilligemed 2 Børn, hun havde i Pleie, blev i tide vækkede, saa at Ingen af dem kom til skade. Stedet var assureret for 350 Rd., hvoraf blev udbetalt 343 Rd. 3 M., men Beboerne mistede endeel uassureret Løstøre, hvoriblandt Peder Jørgensen led et Tab af 13 af 14 Rds. Værdi, Kroghs Hustru mistede nogle Smaagjenstande af c. 3 Rds. Værdi og Børnene noget Tøi til en Værdi af c. 2 Rd., uden at der dog for Beboernes Vedkommende er nedlagt Paastand om Erstatning.

Natten mellem den 21de og 22de Marts 1861 har Arrestanten endelig efter Opfordring af Huusmand Mads Madsen af Harthe Mark afbrændt et sammesteds beliggende Huus, som tilhørte dennes Stedfader Peder Jensen Gjesten, og som han havde overtaget mod Aftægt til hans Moder og Stedfader, men som han var utilfreds med, fordi det laae i en forkert Retning, havde en daarlig Overdeel og ikke var indrettet efter hans Ønske. De bleve enige om, hvad Mads Madsen, der har været inddraget under Undersøgelsen, men senere har seet Leilighed til i Arresten at aflive sig ved Hængning, ogsaa har erkjendt Rigtigheden af, at Arrestanten mod en Betaling af 20 Rd. og Arbejdet ved Husets Gjenopførelse skulde afbrænde Stedet en Nat, uden at Madsen dog vilde vide Tiden bestemt, og at Ilden skulde paasættes i et Skuur i det sydvestlige Hjørne, for at Ilden, da Stedet dannede en Vinkel, strax kunde bemærkes. Efter den saaledes truffne Aftale udførte Arrestanten Ildpaasættelsen den paagjældende Nat ved at stikke noget Blaar op i Taget paa det anførte Sted og antænde dette ved med en Knappenaal at fæste et Stykke tændt Fyrsvamp deri, og fjernede sig

strax unden at vække nogen af Beboerne, der bestode af Mads Madsen og dennes Moder Peder Jensen Gjestens Hustru Ane Kirstine Jensdatter, idet hendes Mand var fraværende i Tjeneste som Røgter i ____, som Begge maatte forlade Stedet nøgne og ikkun fik reddet Hesten og Køerne, medens 1 Kalv og 6 Faar indebrændte, ligesom en Deel uassureret Løsøre brændte og blev beskadiget. Hele Udhuset samt Stuehuset paa Ydermuren nær brændte, og af Assurancesummen 320 Rd. blev der udbetalt 267 Rd. Arrestanten, der ved sin Bortgang havde seet Stedet i Brand, forinden han naaede sin Bolig hos sin Broder, fik senere af Madsen den lovede Betaling og Arbeidet ved Husets Gjenopførelse.

Med Hensyn til de ommeldte 3 Brandstiftelser har Arrestanten paaberaabt sig, at han ikke i noget af de ovennævnte Tilfælde har anseet Beboernes Liv udsat for Fare, idet han ved den første Leilighed selv forblev vaagen og vilde have gjort Anskrig, hvis hans Fader ikke var vaagnet, og ved de 2 andre Leiligheder antog, at de Paagjældende, som havde formaet ham til Forbrydelsen, selv vilde passe paa, men om man end med Hensyn til Brandstiftelsen paa Søren Pedersen Skjødtes Huus vil lægge Arrestantens Forklaring til Grund, hvorefter han ikke vil have indseet, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, maa det derimod statueres, at Arrestanten ved de tvende andre Brandstiftelser maa have indseet, at saadan Fare var tilstede, efter den Tid, paa hvilken Ilden paasattes, og da Beboerne, efter hvad der er oplyst, ikke vare underrettede om Tiden, paa hvilken Ilden vilde udbryde, men tvertimod maa antages at have sovet, uden at Arrestanten foretog Noget for at vække dem eller forud havde advaret Vedkommende.

I Henseende til Sigtelsen for Krænkelsen af Gravfreden er det af Arrestanten vedgaaet, at han der ønskede at komme i Besiddelse af en Bog "Cyprianus" kaldet, som han havde hørt, at en paa Jordrup Kirkegaard begravet Mand skulde have havt med sig i Kisten, har en Nat i Marts Maaned 1863 i Selskab med sin senere fraskilte Hustru Mariane Christensen der medbragte en Spade, men som for øvrigt efter sin Forklaring kun vil have antaget, at Hensigten var at nedgrave nogle saakaldte Trolddomsbøger, som hendes Mand vilde skille sig ved, paa Kirkegaarden, begivet sig derhen, og derpaa gravet med den medbragte Spade ned i en Grav, som han feilagtig antog for den paagjældende afdøde Mands, indtil han kom til en næsten forraadnet Kiste, i hvilken der imidlertid ingen Bog fandtes, hvorfor han kastede Graven tildeels til igen og gik hjem. Ved den saaledes foretagne Opgravning er for øvrigt, efter hvad der er oplyst, ingen videre Skade skeet.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten Peder Pedersen Skjødte, der er født den 27de Januar 1833 og ikke forhen straffet efter Dom, være at dømme efter Straffelovens § 190 til at straffes paa Livet, hvorved i Overensstemmelse med samme Lovs § 62 bortfalder Spørgsmaalet om yderligere Straf efter §§ 280, 281 og 158.

II Ane Pedersen, Mads Hansens Enke, der tiltales for Meddelagtighed i Mord, er som allerede anført, ved egen af det i øvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i den hende saaledes paasigtede Forbrydelse, idet hun, der strax efterat hun i Efteraaret 1866 var kommet i Forhold til Arrestanten Hansen, nærede det Ønske at blive af med sin Mand, for at kunne gifte sig med Arrestanten, allerede i Mai Maaned f.A. henvendte sig til Arrestanten Skjødte og betroede ham sine Ønsker i denne Retning, skjøndt hun tænkte, at det ikke kunde skee, uden at Arrestanten Skjødte tog Livet af hendes Mand, og senere hyppig har talt med ham om at faae Manden ryddet af Veien og opmuntret ham til denne Gjerning under Løfte om Vederlag herfor, og navnlig efter Sammenkomsterne med Arrestanten Hansen i Juli og October Maaned f.A. yderligere presset Arrestanten Skjødte til at foretage Mordet. I dette Øiemed har hun efter sin Tilstaaelse ogsaa nogle Gange sendt sin afdøde Mand ind til Arrestanten Skjødte i Kolding, for at denne, naar han fulgte ham hjem, kunde faae Leilighed til at dræbe ham, og endelig fandt hun i

samme Øiemed paa Ideen om Vognportens Opførelse, ved hvilken Leilighed der blev truffen betemt Aftale mellem hende og Arrestanten Skjødte om, at Mordet nu skulde udføres, ligesom hun tilraadede at tage Træet om Natten i en nærliggende Skov, og endnu samme Aften aftalte Mordet med Arrestanten Skjødte, uden at hun dog vil have truffet Aftale om Maaden, hvorpaa det skulde udføres, og blev oppe og vækkede ham og hendes Mand for at de om Natten kunde komme ud sammen og og Mordet blive fuldbyrdet. Efter Arrestantindens Forklaring og Tilstaaelse, som i alt Væsentligt stemmer med den af Arrestanten Skjødte afgivne, er det hende, der oprindeligt har foreslaet ham Mordet paa hendes Mand Mads Hansen og hos ham opvakt Tanken om og Forsættet til at tage denne af Dage, og senere er hun vedblevet med sine Tilskyndelser i stigende Grad, indtil det lykkedes hende at faae Mordet udført.

Arrestantinden, der er født den 18de Juni 1843 og ikke funden forhen straffet, vil derfor være at dømme efter Straffelovens § 52 sammenholdt med § 190 til at straffes paa Livet.

III Arrestanten Hans Christian Hansen, der ligeledes tiltales for Meddelagtighed i Mord, er baade af Arrestanten Skjødte og Arrestantinden Ane Pedersen sigtet for at være meddelagtig i med dem i Mordet paa Sidstnævntes Mand Mads Hansen. Det er saaledes af Arrestantinden blandt Andet forklaret, at hun vel i det 2 første Sammenkomster med Arrestanten Hansen havde indbildt denne, at hun ikke var gift med Mads, men kun ved et Slags Testamente bundet til ham, men at hun allerede den 3die Gang hun traf sammen med ham fortalte ham, at hun var gift, og at hun under Arrestantens Besøg hos hende i October Maaned f.A. yttrede til ham: Min Mand vil ikke skilles fra mig, vor Herre vil ikke skilles os ad, der er altsaa ikke andet for, end at han bliver skaffet af Veien paa anden Maade, saa at Arrestanten, der aftalte med hende, at de skulde komme sammen i Marts Maaned d.A., ikke kan have været uvidende om Mordplanen. Arrestanten Skjødte har navnlig forklaret, at da Arrestanten Hansen i October Maaned f.A. var i Kolding og fulgte med ham til Stubdrup, blev det paa Veien dertil omtalt mellem dem at Mads skulde skaffes af Veien, paa en saadan Maade, at Arrestanten Hansen efter hans Mening nødvendigviis maatte forstaae, at der var Tale om et Mord paa Mads, og ved denne Leilighed var det, at Arrestanten Hansen lovede ham 200 Rd. m.v. for at skaffe ham sammen med Arrestantinden, ligesom han omtalte, at han til Foraaret vilde tage Tjeneste hos hende som Karl og derefter gifte sig med hende henad Sommeren, som Arrestanten antog, for derved at afvende Mistanke fra sig selv. Saavel Arrestanten Skjødte som Arrestantinden ere for øvrigt enige om, at Mordet paa Mads Hansen aldrig med rene Ord er bleven omtalt mellem dem i Arrestanten Hansens Overværelse, og at denne aldrig ligefrem har opmuntret dertil, men naar de ikke havde udtalt dem tydeligere, har Grunden dertil kun været den, at Arrestanten Hansen efter deres Mening godt kunde forstaae, hvad Talen var om og var enig med dem.

Arrestanten Hansen har imidlertid vedblivende benægtet, at Arrestantinden for ham nogensinde har angivet at være gift, men derimod paastaet, at hun angav ved sin Faders Testament at være bunden ... Mand, hun levede med, uden at ville give ham nærmere Besked, idet hun ikkun antydede, at hun om 1 eller 2 Aar vilde blive løst fra dette tvungne Forhold, men ikke angav, hvorledes det skulde skee. Under Arrestantindens første Besøg hos ham i Fyen omtalte hun, at hun ønskede, at hun var død, hvortil Arrestanten vil have svaret, at hun ikke maatte gjøre en Ulykke enten paa sig selv eller paa Mads, da han ikke vilde have dermed at bestille. Da Arrestanten traf Arrestantinden i Koldig i Juni Maaned f.A., omtalte hun, at hun til November vilde være udløst af Sit, og under en Samtale med hende og Arrestanten Skjødte om, hvorledes de skulde komme sammen, yttrede Sidstnævnte, at det skulde han nok sørge for, hvorimod han efter Arrestantindens Forklaring paa dennes Spørgsmaal om, hvorledes det skulde skee, kun yttrede, at

han kunde være rolig, og at han ikke maatte foragte ham, ved hvilken Leilighed Arrestanten Hansen erkjender at have lovet ikke at glemme Arrestanten Skjødte, naar han kunde gjøre det ud. Ligeledes har Arrestanten Hansen nægtet, at det enten i October Maaned f.A. eller tidligere er blev aftalt, at Arrestanten Skjødte skulde dræbe Mads Hansen, eller at han skulde have lovet ham nogen Betaling herfor. Arrestanten har dog senere under Forhørene erkjendt, at han, der først under Besøget hos Arrestantinden efter hendes Mands Død vil have faaet bestemt Kundskab om, at hun var gift, tidligere har havt Formodning om, at det var Tilfældet, og det var denne Hindring, der i Breve og mundtlige Samtaler omtaltes at skulle fjernes ved Hjælp af Arrestanten Skjødte, og at han, uagtet han nærede Frygt for, at sidstnævnte Arrestant og Arrestantinden kunde tænke paa at fremme Ægteskabet med Arrestanten ved at gjøre en Ulykke paa Mads Hansen, saameget mere som Arrestanten Skjødte, der lovede at skaffe dem sammen i Ægteskab, aldrig vilde aabenbare sin Planer om, paa hvilken Maade det skulde skee, har saavel mundtlig som skriftlig bestyrket Arrestantinden og Arrestanten Skjødte i deres Virksomhed og lovet Sidstnævnte ikke at glemme ham, naar han bragte dem sammen i Ægteskab, medens han derimod har paastaaet, at det ikke har været hans Ønske at fremme Mordet som aldrig ligefrem er bleven omtalt i hans Nærværelse, ligesom han heller ikke vil have lovet Skjødte Betaling herfor eller endog kun billiget det, idet han mente, at Arrestanten Skjødte selv maatte være ansvarlig for, hvad han gjorde. Senere har han under Erkjendelse af at have afgivet den ommeldte Forklaring under Betydning af Dommeren, at den muligvis vilde fælde ham, tilbagekaldt den som urigtig, forsaavidt han vel vil have havt Formodning om at Arrestantinden og Mads vare gifte, men ikke gjort sig nogen Tanke om, at det var Planen at rydde Mads af Veien, endside understøttet en saadan Plan, og ikkun tænkt sig, at Hindringen for deres Ægteskab kunde fjernes derved, at Mads blev udacorderet eller fik sit Ophold paa Stedet.

Om nu end, foruden Arrestanten Skjødte og Arrestantindens bestemt Sigtelse mod Arrestanten Hansen for Delagtighed i Mordet, enkelte andre oplyste Omstændigheder tyde paa, at han i al fald har været mere indviet i Planen om at rydde Mads Hansen af veien, end han har villet erkjende, idet blandt Andet Arrestantindens Tjenestepige Ane Marie Christensen under Eed har forklaret, at have hørt denne, hvad Arrestantinden ikke bestemt har kunnet erindre, sige til Arrestanten Hansen i October Maaned f.A.: Nu kommer Du ikke igjen, førend han er død, hvorved synes at være sigtet til Arrestantindens Mand, ligesom enkelte Udtryk i de under Sagen fremlagte mellem Arrestanterne og Arrestantinden indbyrdes vexlede Breve bestyrkede Formodningen om Arrestanten Hansens Delagtighed, findes dog dennes egen Forklaring at maatte lægges til Grund for Sagens paakjendelse forsaavidt han Forhold angaaer, og efter denne findes det, selv om hans seneste Tilbagekaldelse i Henhold til D. L.'s 1-15-1 ikke tages i Betragtning, betænkeligt at statuere, at han, ved at understøtte Arrestantinden og Arrestanten Skjødte i deres Virksomhed for at skaffe ham og Arrestantinden i Ægteskab, har handlet i den Tro, eller er gaaet ud fra den Forudsætning, at den foreliggende Hindring, som han formodede bestod i Arrestantindens Ægteskab med Mads Hansen, i al fald sandsynligst vilde blive fjernet ved et Mord paa Sidstnævnte, idet hans Forklaring om at have tænkt sig Hindringens Fjernelse paa anden Maade for ligesaa mulig og sandsynlig som ved et Mord, ikke kan forkastes.

Arrestanten Hansen, der er født den 10de Juli 1842 og ikke funden forhen straffet, vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale.

Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Prøveprocurator Mundt 40 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Salomonsen og Nellemann 25 Rd. til hver, samt til den subsidiaire Defensor Cancelliraad

Proc. Kraulund i Kolding 5 Rd. udredes af Arrestanten Skjødte, dog at Arrestantinden og Arrestanten Hansen En for Begge og Begge for En in solidum med ham deraf tilsvare 2/3.

Sagførelsen har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten Hans Christian Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være.

Arrestanten Peder Pedersen Skjødte og Arrestantinden Ane Pedersen, Mads Hansens Enke bør straffes paa Livet.

Arrestanten Skjødte bør i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring udrede 817 Rd. 3 Mk.

Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor Prøveprocurator Mundt 40 Rd., til Defensorerne Procuratorerne Salomonsen og Nellemann 25 Rd. til hver og til den subsidiaire Defensor Cancelliraad Procurator Kralund 5 Rd., udredes af Arrestanten Skjødte, dog at Arrestantinden Ane Pedersen, Hansens Enke og Arrestanten Hansen En for Begge og Begge for En in solidum med ham deraf tilsvare 2/3.

Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse samt Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Nr. 1 og 2. **Utilfreds.**

1868. Juli 22. for Nr. 3 Vedkommende **Indankning** paa det Offentliges Vegne.

1868. August 25. **Actionsordre.** Defensor Levinsen og Klubien.

[Til forsiden](#)